

NIEUWE AVONTUREN

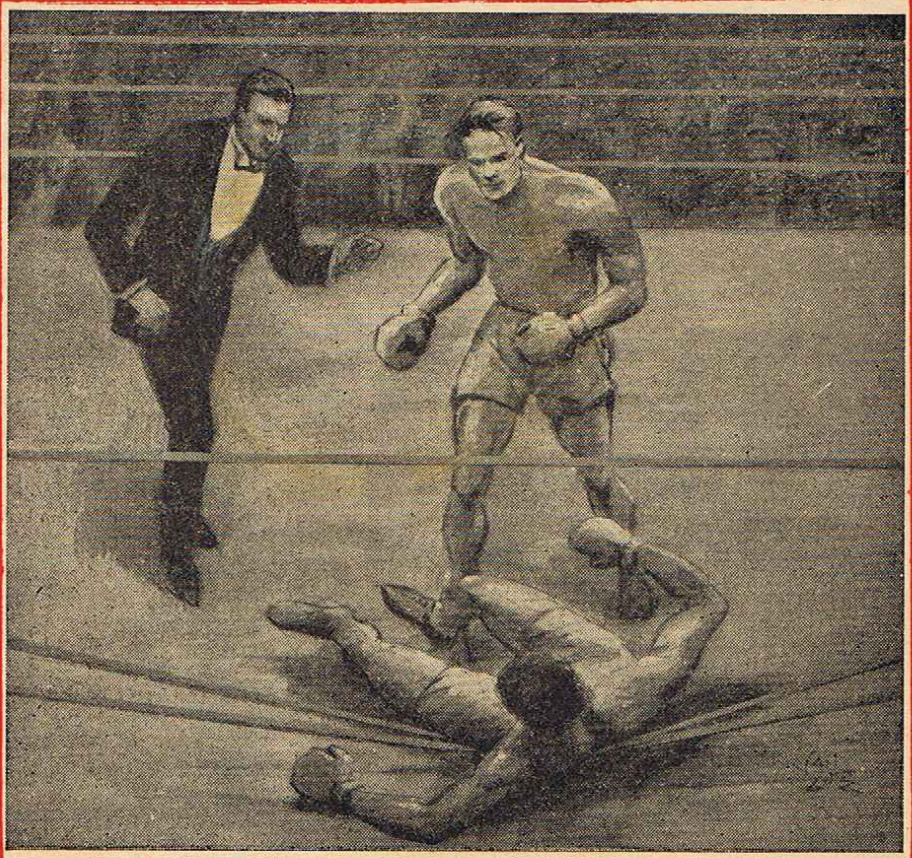
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEHEIMZINNIGE BOKSER

N° 2347

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GEHEIMZINNIGE BOKSER

HOOFDSTUK I

HET ZWARTE MANNETJE

In een der fraaiste en grootste juwelierswinkels van Londen, de beroemde zaak van Jameson en Ruthers aan het strand, stond op een fraaie middag in de maand juli een rijzig man van middelbare leeftijd voor de brede, lage toonbank. Hij kon blijkbaar geen keus maken. Telkens zwierf zijn blik van het ene object naar het andere. Aan weerszijden van de toonbank stonden een paar vitrines, waarin, achter fraai geslepen ruiten een reusachtig vermogen aan paarden en edelgesteenten van allerlei soort tentoon gespreid was.

De klant scheen vrij moeilijk tevreden te stellen zijn, want de keurig geklede bediende aan de andere zijde van de toonbank had reeds een groot aantal prachtige diamanten sieraden in

hun étui uitgesteld, zonder dat blijkbaar keuze kon worden gemaakt.

Eindelijk zei de winkelbediende:

— Indien mylord slechts zo goed wilde zijn mij het doel te zeggen waarvoor de diamanten moeten dienen, dan zal ik hem wellicht beter van dienst kunnen zijn.

— O, met genoegen, mijnheer, antwoordde de klant. Het zal u wel bekend zijn, dat een wereldberoemde Franse actrice hier dezer dagen enige gastvoorstellingen komt geven. Daar ik het talent van deze buitengewone vrouw zeer hoog schat wil ik daarvan blijk geven door haar enige fraaie paarden te zenden, dat is alles. Ik weet, dat zij zeer gesteld is op onberispelijke paarden.

— Wellicht kan ik u dan toch wel

tevreden stellen, mylord, zei de winkelbediende. Wij hebben juist dezer dagen een collectie zeer fraaie parels van de Bermuda Eilanden toegezonden gekregen, en ik ben zeker, dat gij daaruit wel een keus zult kunnen doen. Ik moet er echter aan toevoegen, dat zij nog niet gemonteerd zijn.

— Dat doet er niet toe, zei de klant, des te beter zal ik over de werkelijke waarde kunnen oordelen, laat ze mij maar zien.

De winkelbediende keek even besluiteloos om zich heen. Twee zijner collega's waren op enige afstand bezig andere klanten te bedienen, en ofschoon hij de man aan de andere zijde van de toonbank kende als een der rijkste edellieden van Londen, meende hij er toch goed aan te doen de deur te openen, die met het privé-kantoor van de heren Jameson en Ruthers in verbinding stond van welk kantoor men de gehele winkel gemakkelijk kon overzien.

Bovendien wist de winkelbediende zeer goed, dat er van achter een onzichtbaar kijkgat voortdurend een beambte op de klanten lette.

Daarop wendde hij zich weer tot zijn klant en zei op beleefde toon:

— Ik moet de parels uit onze safe halen, mylord, maar ik zal zo spoedig mogelijk terugkeren.

— Overhaast u niet, zei deze onverschillig, ik heb alle tijd.

De bediende verwijderde zich.

De klant wierp een blik door de openstaande deur en zag dat vier heren rondom een grote ronde tafel gezeten waren, die schijnbaar in een levendig gesprek met elkaar gewikkeld waren.

De klant scheen van een buitengewoon nieuwsgierige aard te zijn, want terwijl hij schijnbaar onverschillig de uitgestalde juwelen bekeek, schoof hij langzaam naar de deur toe, en daar hij een buitengewoon scherp gehoor had, viel het hem niet moeilijk enkele brokstukken op te vangen van het gevoerde gesprek dat hem blijkbaar de grootste belangstelling inboezemde.

Er verliepen ongeveer vijf minuten voor de bediende met een klein lederen koffertje terugkeerde dat hij met een

zonderling gevormd sleuteltje opende.

Hij haalde er een twintigtal in zijdepapier gewikkelde pakjes uit, waarvan de inhoud uit zeldzaam schone parels bleek te bestaan.

De trekken van de klant verhelderden onmiddellijk bij het zien van deze schone producten van de pareloester, hij bekeek ze achtereenvolgens met grote aandacht en vestigde eindelijk zijn keus op twee prachtige melkblanke parels.

— Luister, zei de klant, ik heb nu een opdracht voor u, waarmede de nodige spoed moet worden betracht. Deze beide parels moeten gemonteerd worden als oorhangers. Laat een uwer bekwaamste diamantzetters een tekening maken en zend mij die tekening ter goedkeuring toe. Zodra gij mijn goedkeuring hebt, volvoert gij mijn opdracht. Om tijd te winnen zal ik nu al vast mijn kaartje geven.

Hij haalde een blanco visitekaartje uit zijn zak, benevens een vulpen en schreef daarop met fraaie, krachtige hand: « Van een Engelse bewonderaar aan de grootste Franse tragedienne ».

— Gij zendt de rekening aan mij, beval hij daarop kortaf. Gij weet mijn naam en adres?

— Zeer zeker, mylord, riep de winkelbediende haastig uit. Lord William Aberdeen, Cromwellstreet.

— Juist mijnheer. En ik wens de oorhangers te laten bezorgen op de eerste avond dat Madame Solange Fournier hier optreedt, hierover ontvangt u nog nadere instructies.

— Het zal geschieden zoals gij verlangt, mylord.

— Ik behoef u niet nogmaals op het hart te drukken, aldus ging Lord Aberdeen voort, dat gij u niet laat uithoren, maar zwijgt van wie dit cadeau afkomstig is. Ik wens niet dat het aan de grote klok wordt gehangen.

Een kort knikje en de klant verliet de winkel, terwijl de bediende bijna over zijn eigen benen struikelde in de haast, waarmede hij de deur voor de schatrijke klant opende.

Deze steeg in een prachtige, blauw gemaakte Rolls Royce, die voor de deur

geparkeerd stond en die dadelijk snel wegreed.

Een kwartier later stopte de fraaie wagen voor een prachtig huis in de Cromwellstreet.

De man, die zoëven een klein fortuin had besteed om een beroemde vrouw anoniem een paar prachtige parels te kunnen schenken, steeg vlug uit en zei tot de reusachtige chauffeur, die achter het stuurwiel zat :

— Je kunt de auto wel in de garage zetten, James, ik geloof niet dat ik je vandaag nog nodig heb.

Daarop trad hij het hek van de kleine voortuin binnen, schreed over het keurig onderhouden tegelpad naar de zware eiken voordeur, opende deze en trad de villa binnen.

Dadelijk kwam hem een oude bediende met bijna spierwit haar tegemoet, die zijn hoed en stok in ontvangst nam, terwijl zijn oude ogen met blijkbaar welgevallen op de krachtige, gespierde gestalte van zijn meester opzagen.

— Is mijnheer Brand in de bibliotheek? vroeg deze.

— Ja, mylord, antwoordde de grijze kamerdienaar.

Lord Aberdeen knikte de oude bediende vriendelijk toe en begaf zich met snelle schreden naar de bibliotheek, waar Charles Brand gebukt zat over enige lijvige boeken, blijkbaar alle volgeplakt met knipsels uit tal van grote dagbladen van Engeland en het vasteland.

— Wel, Charles, ik stoor je toch niet in een dringende arbeid? vroeg zijn lordschap, terwijl hij op zijn vriend toetrad en hem hartelijk de hand op de schouder legde.

— Volstrekt niet Edward, antwoordde deze. Ik heb de laatste dagen van rust gebruikt om mijn registers en kladboeken eens na te zien en bij te houden, en ik ben er zo goed als mee klaar.

— Een vrij vervelend werkje, hé, Charles?

— En wat toch gedaan moet worden, antwoordde deze lachend. Jij zelf zult wel het beste weten, dat deze schijnbaar onbeduidende krantenknipsels Lord William Aberdeen, andere ge-

zegt John Raffles, reeds menigmaal van grote dienst zijn geweest bij zijn gevaarvolle ondernemingen, die de politie van Londen en van de meeste grote hoofdsteden in het buitenland zoveel slapeloze nachten hebben berokkend.

— Nu, amice, zei John Raffles, want inderdaad verschool deze sluwe gentleman inbreker zich sedert jaren met het meeste succes achter de alom bekende figuur van de filantroop Lord Aberdeen, ik ben blij dat je met dit droge werk zo goed als klaar bent, want als ik mij niet vergis staat er voor ons weer werk te wachten.

— Waarmede je wilt zeggen, dat we opnieuw op avontuur uitgaan, riep Brand verbaasd uit.

— Indien ik mij tenminste niet sterk vergis.

— Maar hoe ben je plotseling op die inval gekomen? Toen je van hier vertrok om naar de juweliërswinkel te gaan, koesterde je niet het minste plan voor een grote slag.

— Dat is zo, en het is dan ook alleen maar aan een samenloop van omstandigheden te danken, dat ik zo plotseling tot andere gedachten ben gekomen.

— Zeg mij eerst of je geslaagd bent in je aankoop van de sieraden voor Madame Fournier.

— Ja, maar het heeft nog al wat moeite gekost. Men had daar bij Jameson en Ruthers niet wat ik wenste. Allerlei banale sieraden, die iedereen die geld heeft, kan dragen. Maar eindelijk heb ik dan toch twee fraaie, bijzonder zuivere parels uitgezocht.

— En nu zal ik er wel niet ver naast zijn, als ik vermoed, dat juist in die winkel van de wereldbekende juweliërs je plannen tot een nieuwe onderneming zijn ontstaan, zei Brand.

— Je hebt goed geraden, Charles. Inderdaad heeft het toeval mij in kennis gebracht met een handelstransactie tussen de heren Jameson en Ruthers en een bekende juweliërsfirma te Glasgow.

— Hoe heb je dat kunnen ontdekken?

— De winkelbediende moest de bewuste parels uit de safe halen. Hij bleef ongeveer vijf minuten weg en zette, als een voorzichtig jongmans, voor hij haer-

ging de deur open van het particulier kantoor. Nu weet je, dat ik een groot gebrek heb, en dat is mijn onvergeeflijke nieuwsgierigheid. Ik schoof dus zo dicht mogelijk naderbij en spitste mijn oren. De heren daarbinnen bleken druk te praten, zo druk en levendig, dat zij er niet aan dachten hun stem te dempen en zo vernam ik een paar dingen, welke ze veel verstandiger hadden gedaan maar liever te verzwijgen, want ik zal indiscreet genoeg zijn om er misbruik van te maken.

— Laat eens horen, zei Brand nieuwsgierig, terwijl hij zijn plakboek dichtklapte.

— Uit de verschillende brokstukken van het gesprek heb ik begrepen, dat er morgen namens het Londense Diamant Syndicaat een grote partij ruwe diamanten naar Glasgow zal worden vervoerd, om daar getaxeerd te worden door een metociaranib van juweliërs, die ze vervolgens te Amsterdam wil laten slijpen, natuurlijk voor zover zij worden aangekocht.

— Per trein of per auto?

— Voor zover ik het heb begrepen, per auto. Ik geloof dat vier heren, als vertegenwoordigers van het Syndicaat, de partij diamanten zullen overbrengen.

— En het uur van vertrek?

— Dat heb ik, helaas, niet kunnen uitmaken. Maar als we in aanmerking nemen, dat zij de reis natuurlijk liefst geheel en al bij daglicht zullen willen volbrengen en dat men zelfs met een snelle auto minstens twaalf uren over de weg doet, kunnen we wel aannemen dat ze zeer vroeg in de ochtend zullen vertrekken.

— Je moet mij niet kwalijk nemen, dat ik het zeg, Edward, maar ik vind je gegevens om je de waarheid te zeggen een weinig schraal.

— Ik zal de laatste zijn om dat te ontkennen, maar wat wij nu nog niet weten, kunnen wij met onze goede speurneus wel ontdekken. Het is nauwelijks twee uur en wij hebben nog de gehele namiddag voor ons.

— Ik zou je om te beginnen willen opmerken dat we het uiterlijk van de

vier heren volstrekt niet kennen.

— Toch van één hunner, want ik heb duidelijk vernomen, dat een van de heren, die van middag zo druk met elkaar praatten lid van het Diamant-Syndicaat is, en met de diamanten-auto meegaat. Ik geloof zelfs, dat hij als het ware de leider van de gehele onderneming is.

— Hoe ziet hij er uit?

— Het is een klein, dik, donker mannetje van omstreeks veertig jaar, met een vervaarlijke neus die bijna de gehele oppervlakte van zijn gelaat in beslag neemt en twee gitzwarte wenkbrauwen als brughogen. Verder geheel gladgeschoren op een paar korte bakkebaardjes na. Als bijzonder kenteken een paar heel lelijk met goud geplombeerde tanden, overdreven dikke lippen een een hoofd dat in kaalheid met een biljartbal wedijvert.

— Goed, we weten dus hoe een van de vier heren er uitziet, vervolgde Brand en ik moet erkennen dat dit geen waardeeloos steunpunt is. Wat is het voor een auto, die zij zullen gebruiken,

— Weet ik niet. Niet over gesproken.

— Van welk punt zullen zij vertrekken?

— Dat weet ik evenmin.

— Nu, ik geloof dat ik hier twee punten opnoem, die toch nogal van belang zijn, riep Brand uit. Wij kunnen toch bezwaarlijk midden op de straatweg op de wijze van de middeleeuwse struikrovers op de loer gaan liggen, op hoop van zegen.

— Dat geef ik toe, en daarom zal het zaak zijn eens op nadere inlichtingen uit te gaan.

— Kan ik je daarbij van dienst zijn?

— Zeer zeker. Daar, zoals ik zei, dat donkere mannetje een soort aanvoerder schijnt te zijn, is het niet onmogelijk dat zijn auto gebruikt wordt om de diamanten te vervoeren. Als dat inderdaad zo is, mogen we wel aannemen dat de drie andere heren zich vroeg in de ochtend naar hem zullen begeven en dat de reis van daar begint.

— Waar woont en hoe heet die man?

— Dat kunnen we in de eerste de

beste juwelierswinkel wel te weten komen, zei Raffles. Ik zou voorgeven, dat ik juist hem over een of andere zaak wil spreken en beschrijf hem nauwkeurig. Het bestuur van het Diamant-Syndicaat telt niet zo héél veel leden, en ons heerschap heeft een zo opvallend uiterlijk, dat men hem onmiddellijk uit mijn beschrijving zal herkennen.

— Goed! riep Brand uit, ik zal proberen de chauffeur aan het praten te

krijgen, wat dunk je daarvan?

— Dat is een goed idee. Je hebt niets anders te doen dan er achter zien te komen, of de man inderdaad bevel heeft gekregen om de auto morgenochtend op een vroeg uur startklaar te hebben. Is dat inderdaad zo, dan kunnen wij gerust aannemen dat de diamanten met die wagen vervoerd worden en dat de reis aanvangt bij de woning van wat wij voorlopig maar « het zwarte mannetje » zullen noemen.

HOOFDSTUK II

TOEBEREIDSELEN

Raffles en Brand verlieten tezamen de villa, beiden zorgvuldig vermomd.

De eerste als een joodse diamant-handelaar, de tweede als een huis-knecht.

Ze zorgden ervoor, zover mogelijk van elkaar verwijderd te lopen, daarbij zorgdragend elkaar niet uit het oog te verliezen.

Raffles ging de eerste de beste juwelierswinkel in Oxfordstreet binnen en wist binnen vijf minuten wat hij weten wilde.

Het « zwarte mannetje » heette Albert Giesenheim en was niemand minder dan de president van het Londense Diamant-Syndicaat.

Tevreden verliet Raffles de winkel en liep Brand achterna, die langzaam een dwarsstraat was ingeslenterd.

Met enkele woorden deelde hij zijn vriend het resultaat van zijn onder-vraging mede.

Daarop traden zij een café binnen, bestelden een kop koffie en vroegen het adresboek, waarin zij spoedig het adres van de diamant-handelaar hadden gevonden.

Hij woonde in de Regentstreet.

— Dat is een heel eind hier vandaan, zei Brand op bedenkelijke toon.

— Je kunt een taxi tot dicht daar in de buurt nemen.

— Goed, en dan?

— Wel, als je weet wat je weten wilt en ik hoop dat je er spoed achter zult zetten, dan kom je dadelijk terug om rapport uit te brengen, want als je soms met een negatief resultaat terugkeert, dan zouden we zo gauw mogelijk een andere richting moeten inslaan.

— Afgesproken, tot straks dan.

— Tot straks.

Raffles sloeg de weg naar huis in, en Brand riep de eerste de beste taxi aan en gaf de chauffeur de naam of van een straat die dicht bij Regentstreet gelegen was.

Na ongeveer een half uur stopte de auto, Brand sprong er uit en rekende af.

Met de handen op de rug, als een man, die met zijn vrije tijd geen raad weet, slenterde hij de Regentstreet in.

Toen hij het huis van de diamant-handelaar naderde, begon hij nauwkeurig op zijn omgeving acht te slaan.

Vlak naast het huis van Albert Giesenheim bevond zich de garage.

De deuren stonden wijd open, en Brand kon zien hoe een chauffeur bezig was een grote grijze auto te verzorgen.

Brand trad naderbij en leunde tegen de deurpost, terwijl hij schijnbaar vol aandacht naar de arbeid keek, die de chauffeur verrichtte.

Na enkele ogenblikken keek deze op en vroeg brommend:

— Zeg broer, heb ik wat van je aan? Wat moet je hier.

— Ik moet hier niets, antwoordde Brand kalm. Maar voor iemand die niets om handen heeft, is het altijd een boelend gezicht als hij een ander zo hard ziet ploeteren. Ik mag dolgraag zien werken. Ik heb niks om handen weet je.

— Zo, antwoordde de chauffeur onverschillig.

— Ja, daar stel jij weinig belang in, maar voor mij is het zo lollig niet. Ik loop al twee weken zonder werk. Kan je baas mij niet gebruiken? Ik heb beste getuigschriften. Ook kan ik met paarden omgaan.

— Neen, vent, bromde de chauffeur, terwijl hij de wielen van de auto met een tuinslang schoonspoet. Mijnheer houdt er geen paarden op na.

— Maar kan ik jou dan niet wat helpen voor een paar pence? Dan kan ik tenminste een boterham kopen, zie je.

De chauffeur keek de vrager even aan en nam hem van het hoofd tot de voeten op.

Toen zei hij, nadat zijn onderzoek blijkbaar gunstig was uitgevallen:

— Als je me voor een halve shilling wilt helpen om de wagen schoon te maken, kom dan maar binnen, want mijn armen vallen mij aanstonds van het lijf.

Brand trad snel binnen en gooide zijn jas uit.

Hij spuwde eens flink in zijn handen en maakte zich gereed dadelijk aan het werk te gaan.

De twee mannen werkten zo wat een half uur flink door en toen blonk en schitterde de auto dat het een lust was.

Het koetswerk glom als een spiegel en het nikkel beslag fonkelde alsof het van zilver was.

— Ziezo, zei de chauffeur tevreden, nu kunnen wij er desnoods een reis om de wereld mee maken.

— Je moet zeker je baas met die slee naar Buckingham Palace brengen,

zei Brand lachend, dat hij er zo prachtig moet uitzien.

— Neen, vandaag raak ik hem niet meer aan, zei de chauffeur. Help mij eens even dat laken erover uitspreiden, dan is hij morgen nog even mooi.

— Weet je wat ik zou willen? zei Brand, terwijl hij zich gereedmaakte om de garage te verlaten. Een ritje met die wagen meemaken als je baas hem gebruikt.

— O ja, zei de chauffeur spottend, anders niet? Dat kan makkelijk, hoor, jij met je hoofd in de kussens en een grote sigaar in je lelijke hoofd en ik achter het stuur. Ik zal je opschrijven voor een laxermiddel! En morgenochtend om vier uur bij de hand, want dan gaan we er vandoor.

— Walgelijk vroeg, riep Brand hoofdschuddend uit. Nu, het is waar, dat de ochtenduren altijd het mooist zijn voor een autoritje. Maar dan zul jij wel vroeg naar bed moeten gaan.

— Ik kruip er om negen uur in, bromde de chauffeur, terwijl zijn gezicht weer een gemelijke uitdrukking kreeg, want ik heb een drommels lange rit voor de boeg. Nu, kameraad, hier heb je je halve shilling en je wordt wel bedankt.

Brand slenterde de garage uit en verwyderde zich langzaam.

Toen hij de eerste de beste dwarsstraat bereikte, liep hij die in en riep een taxi aan die voorbijreed.

Twintig minuten later bevond hij zich thuis in de Cromwellstreet, waar hij Raffles in de bibliotheek aantrof.

Deze keek op van een grote kaart van Engeland, die hij bestudeerde, en keek zijn vriend aan.

— Ik behoef maar naar je gezicht te kijken, om te weten dat je onderneming ten volle gelukt is, riep hij vrolijk uit.

— Goed geraden, Edward, riep Brand uit. Alles is uitstekend gegaan. De chauffeur van Giesenheim was aan het werk en bezig met het schoonmaken van een grote auto. Ik bood aan hem te helpen en binnen vijf minuten wist ik wat ik wilde weten.

— En dat is?

— Dat hij zijn baas morgenochtend op een uur, dat tussen drie en vijf moet liggen, maar waarnaar ik natuurlijk niet nader durfde vragen, naar een ver afgelegen plaats moet rijden. Hij zei, dat hij een zeer lange rit voor de boeg had en dus zijn nachtrust wel nodig had.

— Fijn. Dan wordt ons heel wat werk bespaard.

— Hoever schat je de afstand van Londen naar, bijvoorbeeld, Leeds?

— Behoef ik niet te schatten. Bijna achthonderd kilometer.

— En waar denk je dat onze kleine operatie het best zou kunnen worden uitgevoerd?

— Daar heb ik juist over zitten nadenken. Ik ben van oordeel, dat we verstandig zullen doen niet zo ver van Londen in actie te komen.

— We moesten, dunkt mij, een eenzame plaats kiezen.

— Ja, maar, dat is juist niet zo heel gemakkelijk, antwoordde Raffles. Natuurlijk moeten wij er voor zorgen, dat de heren van het Diamant-Syndicaat niet te dicht bij een plaats zijn vanwaar zij naar Scotland Yard kunnen telefoneren. Anders lopen wij kans, dat ons de terugweg wordt afgesneden.

— In ieder geval zal het geraden zijn het punt van de overval op een weinig bezocht gedeelte van de weg te kiezen. En ik meen, dat wij dat zullen vinden in de buurt van Luton. Daar gaat een zijweg naar Bullfinch, die door een vrij uitgestrekt bos loopt.

— Zullen wij ons wapenen?

— Ja, maar meer ter bedreiging dan wel om van onze revolvers gebruik te maken. Je weet wel, dat ik niet van geweld houd, als het maar enigszins te vermijden is.

— En heb je al een plan uitgewerkt van de overval zelf?

— Dat lijkt mij heel eenvoudig, zei Raffles. Wij rijden de wagen eenvoudig achterop, halen hem onverhoeds in op een eenzaam gedeelte van de weg, zetten de auto dwars over de weg, en de rest is voor twee mannen als wij kinderspel.

— Nu, dan zullen we maar aanstonds een glas ledigen op de goede afloop van deze onderneming, zei Brand lachend.

— Dat doen we, beaamde Raffles, en ik geloof dat wij nog maar zelden zo weinig moeite hebben gehad bij het voorbereiden van een plan, dat ons toch wellicht een half miljoen pond in de schoot kan werpen.

HOOFDSTUK III

DE STRIJD OM DE DIAMANTEN

Raffles en Brand, die de vorige avond tijdig ter ruste waren gegaan, stonden de volgende ochtend reeds op, toen de zon nog nauwelijks boven de kim stond.

Zij kleedden zich snel aan en gaven zich het uiterlijk van twee rijke Amerikanen, die voor hun plezier een auto-tocht door Engeland en over het vasteland maakten.

Terwijl zij zich vermomden vroeg Brand:

— Zouden wij niet een tweede vermomming meenemen?

— Zeker zullen wij dat doen, zei Raffles. Ik heb trouwens al een koffertje gepakt. Want je kunt nooit weten wat ons passeert. Hoe vaak reeds hebben wij aan een gelukkige verkleeding ons behoud te danken gehad. Hier in dit valiesje zit het nodige om ons desnoods als arbeiders of als treinbeambten te kunnen vermommen, dat zal in ieder geval wel voldoende zijn.

Zij staken ieder een paar geladen revolvers bij zich en traden daarop de eetzaal binnen, waar Raffles met de

bekwaamheid en vlugheid van een volleerd kok, bijgestaan door Brand, een eenvoudig maar krachtig ontbijt gereedmaakte.

Zodra zij ontbeten hadden, schreef Raffles een kort briefje, dat hij aan Gaston adresseerde, en legde dat op een duidelijk zichtbare plaats op het grote buffet.

Daarop begaven de beide vrienden zich door het park naar de garage, waar de Bentley, met volle benzinetank klaar stond.

Raffles opende de poort en even later reed de auto weg, bestuurd door de vaste hand van Charles Brand.

— Nu is het natuurlijk zaak, zei Raffles, terwijl zij in de heerlijke ochtend door de nog geheel verlaten straten van Londen reden, dat Giesenheim en zijn mannen ons zo weinig mogelijk te zien krijgen. Het is een geluk, dat zij, om de snelweg naar Luton te bereiken, slechts één weg door Londen kunnen volgen, als zij tenminste geen grote omweg willen maken. Rijd dus maar naar Regentstreet en parkeer de auto even voorbij de hoek van het park, zodat zij ons niet kunnen zien wanneer zij wegrijden.

Het was nu drie uur en reeds kwamen de gewaande Amerikaanse toeristen hier en daar kleine groepjes arbeiders tegen, die zich naar hun werk begaven.

Een half uur later bereikten zij de Regentstreet.

— Is het huis van Giesenheim hier ver vandaan? vroeg Raffles.

— Vlak bij. Kijk, je kunt het van hier juist zien, met een beetje goede wil. Het is dat grote gebouw in zandsteen opgetrokken met dat torentje op het dak en die vooruitspringende erker.

Plotseling greep Raffles Brand bij de arm, juist toen deze de auto weer in beweging wilde zetten, en wees in de verte naar een voorwerp dat zich snel voortbewoog.

— Daar komt juist een taxi uit een zijstraat schieten en rijdt naar het huis van de diamanthandelaar, riep hij uit.

Inderdaad reed een huurauto op grote afstand voor hen uit, in de richting

van het grote zandstenen gebouw.

— En maak nu maar vlug, dat je in een zijstraat komt, beval Raffles, anders kon dat heerschap ons bij het uitstappen wel eens te zien krijgen.

De Bentley schoot snel de zijstraat in, waar gestopt werd, naast het hek van een klein park.

Raffles stapte uit.

— Jij blijft hier achter het stuurwiel zitten, Charles, maar je let goed op of je soms auto's hoort aankomen, want dan is het zaak je uit de voeten te maken en een tegenovergestelde richting in te slaan. Ik ga in die tijd eens kijken wat er in de Regentstreet voorvalt.

Brand zag Raffles de hoek van de Regentstreet omslaan en begon toen nauwkeurig op de omgeving te letten.

In die tussentijd was eenmaal snel een huurauto dwars voorbij gereden, voor dat Brand nog de tijd had gehad zijn auto te laten keren.

Nauwelijks was deze auto goed en wel verdwenen, of Raffles kwam snel de hoek om en liep op een drafje op de Bentley toe.

— Je hebt zeker die zien voorbijrijden? vroeg hij haastig.

— Ja, ik geloof, dat de chauffeur me niet heeft gezien, daarvoor reed hij veel te snel.

— En de man die er inzat sliep, als ik me niet vergis, zei Raffles.

— Waar stond jij dan? vroeg Brand. Even tevoren was er uit een andere richting nog een aan komen zetten, zodat nu het waardig gezelschap compleet is.

— Hoe laat is het nu?

— Tien voor vier.

— Dan zullen ze wel gauw vertrekken, want de chauffeur van Giesenheim noemde dat uur.

Raffles was naast Brand gaan zitten.

Tien minuten verstreken, zonder dat de vrienden een woord wisselden.

Hun oren waren op het minste geluid gespitt.

Precies om vier uur stootten zij elkaar gelijktijdig aan.

Hun scherp gehoor had in de verte het geronk gehoord van een motor, die

wordt aangezet.

— Daar gaan zij, riep Raffles uit. Het eerste bedrijf van de comédie is begonnen. Vooruit Charles, rijd nog een paar meters verder, zodat we de Regentstreet kunnen inzien.

Brand liet de wagen enkele meters vooruit glijden, zodat de twee mannen, door zich voorover te bukken, juist langs de huizenrij de straat konden inzien.

In de verte, omhuld door een wolk oliedamp, verwijderde zich een grote grijze auto.

— Er achter aan, riep Raffles.

Met een ruk zette de Bentley zich in beweging, en de beide mannen konden de grijze auto in de verte volgen.

Nu eens hielden zij de grijze auto geruime tijd achtereen in het oog, dan weer schenen zij het spoor bijster, om het enkele minuten later weer terug te vinden.

Zo bereikten zij de grens van de stad.

Een brede, prachtige snelweg strekte zich voor hen uit.

Ongeveer vijfhonderd meter voor hen reed de grijze auto in snelle vaart over de effen autobaan.

— Hoever is het ongeveer tot Luton? vroeg Brand, terwijl hij de gang van de auto zo nauwkeurig mogelijk regelde naar die van de grijze wagen voor hen.

— Ongeveer honderd kilometer.

— En de affaire moet beëindigd zijn voor we dat stadje bereiken?

— O, neen, niet daarvoor, maar daarna, antwoordde Raffles. Ongeveer tien minuten voorbij Luton moeten wij het maar wagen. Daar is het de stilste plek.

— Zodat alles over anderhalf uur afgelopen kan zijn.

— Tenminste als alles goed gaat.

Geruime tijd reden zij voort zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Even voor zij het plaatsje zouden verlaten, legde Raffles zijn hand op de arm van Brand en zei:

— Stop even, amice. Ik wilde wel eens goed lezen wat daar op die aanplakbiljetten staat, waarvan de kleur een stier razend zou maken. Je kunt het

tijdverlies aanstonds gemakkelijk inhalen.

Brand stopte voor een dier grote, helrood gekleurde biljetten.

Met luide stem las Raffles voor:

— Grote bokswedstrijd om een beurs van duizend pond. «Tiger Flower» tegen Ted Regan.

De match heeft plaats in het grote gemeentelijke turngebouw.

Er zullen tien ronden gebokst worden, ieder van drie minuten.

De match heeft plaats onder de bepalingen van de Internationale Boksbond.

Als scheidsrechter treedt op Henry Brown. Aanvang te één uur precies.

— Zo... zo... zei Raffles, nadat hij deze aankondiging gelezen had, het is jammer dat wij geen gelegenheid hebben deze wedstrijd bij te wonen. Flower en Regan zijn allebei geduchte knapen, ofschoon de eerste veel meer bekendheid geniet dan de tweede. Voor zover ik weet, heeft Regan nog nooit in Londen gebokst. Hij is, geloof ik, juist dezer dagen uit Amerika hier aangekomen.

— Ja, ik had dat gevecht ook wel graag eens willen zien, zei Brand. Maar daar zal nu wel weinig gelegenheid toe zijn. Doorrijden?

Brand drukte het gaspedaal neer en spoedig hadden de twee vrienden het stadje Luton achter zich gelaten.

Binnen enkele minuten kregen zij de grijze auto weer in het gezicht.

Aan de gezichtseinder tekende zich de donkere massa van een groot bos af.

— Zie je dat bos daar? vroeg Raffles, terwijl hij voor zich uit wees.

Brand knikte.

— Daar moet het gebeuren, dus maak je borst maar vast nat.

Brand gaf nog meer gas en steeds meer naderde men de grijze auto, welke de kostbare diamanten vervoerde.

Binnen enkele minuten was de afstand tussen de beide wagens aanzienlijk geslonken.

Het kon natuurlijk niet anders of de chauffeur van de voor hen rijdende auto had in de zijspiegel de Bentley nu en dan moeten zien, maar of hij

schonk ergens aandacht aan, of hij dacht geen moment aan achtervolging.

Maar hoe stond het met de inzittenden? Dezen waren zich natuurlijk maar al te goed bewust van de kostbare last, die zij vervoerden en hadden wel eens argwaan kunnen krijgen.

Dat bleek dan ook spoedig.

Beide wagens hadden intussen de ingang van het bos bereikt.

Raffles haalde zijn revolver uit zijn zak en stootte Brand aan, terwijl hij hem een veelbetekenende blik toewierp.

Op hetzelfde ogenblik reed de Bentley de grijze auto voorbij en Raffles ving in het voorbijgaan een tamelijk ontstelde blik van de vier reizigers op.

Brand stuurde de wagen met grote behendigheid geleidelijk schuin over de weg, zodat de chauffeur van de grijze auto wel genoodzaakt was, wilde hij een aanrijding voorkomen, zijn vaart aanzienlijk te verminderen.

Brand deed direct hetzelfde.

Ten slotte stonden beide auto's onbeweeglijk stil, de Bentley dwars over de weg, vlak voor de wielen van de grijze auto.

Niets of niemand was in de buurt te zien.

Zeer snel sprongen Raffles en Brand uit de wagen en ieder op een portier van de grijze auto toe, die zij openrukten, terwijl zij de vier inzittenden hun revolver voorhielden.

— Geen beweging en geen geluid, mijne heren, zei Raffles kalm, want ik zou tot mijn spijt genoodzaakt zijn van dit wapen gebruik te maken. Handen omhoog en vlug.

Sidderend staken de vier vertegenwoordigers van het Diamant Syndicaat de handen omhoog.

Eén hunner had nog getracht een revolver te voorschijn te halen, maar aan Raffles was geen enkele beweging ontgaan en nauwelijks had hij het wapen gezien, of het viel kletterend op de weg.

— Boei de heren, amice, beval hij, snel.

Enkele seconden later waren de poezen van de vier dodelijk verschrikte

heren door sterke stalen boeien omklemd.

— En nu zal ik tot mijn spijt verplicht zijn even de inhoud van dat keurig kistje te onderzoeken, zei Raffles.

Hij nam een met groen marokijnleder bekleed kistje van de vloer van de auto en had het in een handomdraai en met behulp van een zijner lopers geopend.

Het bevatte 'n aantal pakjes in zijdepapier gewikkeld en Raffles had zich spoedig overtuigd, dat zij allen een of meer fraai geslepen diamanten bevatten.

Hij liet de pakjes snel in zijn zak glijden en zei tot Brand:

— Snijd de banden stuk.

Brand haalde zijn mes te voorschijn en sneed vliegensvlug de vier banden van de auto door, die met een luide knal de geest gaven.

— En nu zal ik u moeten vastbinden, mijneheren, hoezeer het mij ook spijt, zei Raffles. Weest zo goed uit te stappen en rug tegen rug te gaan staan. Amice, houd de heren met je revolver in bedwang. En vlug wat, want wij hebben niet veel tijd te verliezen.

Brand haalde een lang, sterk touw en bond de vier rampzalige diamanthandelaars twee aan twee ruggelings zo stevig met de armen aan elkaar, dat zij geen vin konden verroeren, waarna hij ieder een prop in de mond duwde, om hen het schreeuwen te beletten.

— Ziezo, mijne heren, zei Raffles, terwijl hij beleefd de hoed afnam, het spijt mij dat ik u dit klein ongerief moest aandoen maar het ging niet anders. Over een half uur of zo zult gij waarschijnlijk wel bevrijd worden door een of ander goedertieren tegenligger. En nu als de gesmeerde bliksem weg wezen, riep hij tot Brand.

Maar op dit ogenblik slaakte Brand een luide kreet.

— Ezels, die wij zijn, riep hij. De chauffeur.

— Wat is er met de chauffeur? vroeg Raffles. Hij zal het toch niet wagen...

— Hij is verdwenen, zei Brand. Kijk, daar loopt hij als een haas.

Inderdaad rende de chauffeur zo vlug

als zijn benen hem dragen konden in de richting van het stadje, waarvan zij zoëven gekomen waren.

— Nu, zei Raffles lachend, die zal ons niet veel kwaad doen. Hij zal wel niet zo hard lopen als onze Bentley, en voor hij te Luton kan zijn, zitten wij al hoog en breed weer thuis. Maar je hebt gelijk, wij zijn ezels.

— Driedubbel overgehaalde ezels, schreeuwde Brand. Kijk maar wat wij gedaan hebben. Zie je niet wat daar aankomt?

— Alle duivels, een motorfiets, riep Raffles. Een geelwitte met aanspanwagens een B. A. A. van de wegenwacht.

— En zie je wat die gevluchte chauffeur doet? riep Brand, terwijl hij met uitgestrekte vingers in de verte wees. Hij gaat midden op de weg staan en wuift met zijn zakdoek, om de vent tot stoppen te bewegen. Kijk, de man stapt af... nu wisselen zij een paar woorden... hij draait zijn machine om... en de chauffeur neemt op de duo plaats...

daar gaaen ze.

Raffles stampte woedend op het cement.

— Dat is een stommitelt, die ons duur te staan kan komen, riep hij uit. Vlug er achteraan met onze auto, want als wij hen voor Luton niet hebben ingehaald en onschadelijk gemaakt, zullen zij daar de politie verwittigen, en dan is het met ons gedaan. Telegraaf, telefoon en radio, want zij zullen natuurlijk de Bentley nauwkeurig kunnen beschrijven. Grote goden, hoe is het mogelijk, dat ik niet aan die chauffeur gedacht heb.

Onder het spreken waren zij naar de auto gesnel.

Raffles nam nu zelf achter het stuurwiel plaats.

Hij bracht de wagen recht op de weg en met het gaspedaal neergedrukt tot het stuitte, reden zij de witgele motorfiets achterna, die, beladen met twee mannen, als een reusachtige bromvlieg over de weg gonsde.

HOOFDSTUK IV

EEN NOODLOTTIGE BUITELING

— Zouden wij die wegenwachter inhalen denk je? riep Brand.

— Dat moet, schreeuwde Raffles terug, terwijl hij zich nog dieper over het stuurwiel boog en zijn scherpe ogen op de vluchtelingen gevestigd hield als een valk op zijn prooi. Als we hem niet inhalen, zijn we verloren.

— Ik geloof, dat wij op hen winnen, riep Brand verheugd uit.

— Dat moet, ofschoon het vervloekte ding toch nog hard genoeg loopt, veel te hard naar mijn zin.

Tien minuten snorden motorfiets en auto aldus achter elkaar over de weg.

Nu en dan bevond de Bentley zich op geen vijftig meter afstand van de vluchtelingen, en reeds had Brand een paar malen voorgesteld of hij zou trachten met een revolverkogel de achterband van de motorfiets te treffen, maar

steeds had Raffles ontkennend het hoofd geschud.

Maar kort daarop werd de afstand weer groter, door een omlegging van het verkeer of iets dergelijks.

Reeds kwamen de torens van Luton in het gezicht.

Plotseling slaakte Brand en kreet.

— Wat is er? riep Raffles verschrikt uit.

— Wat er is? Er loopt een band leeg, schreeuwde Brand. Binnen enkele tellen zullen wij over de weg kruipen. Kijk maar eens hoe wij terrein verliezen.

Inderdaad, de wagen schokte en schommeide op angstaanjagende wijze over de weg, daar de band blijkbaar geleidelijk leeg liep.

De Bentley maakte plotseling een hevige slingering, steigerde als een

schichtig paard en botste, ofschoon Raffles alle krachten inspande om de auto op de weg te houden, tegen een kilometerpaaltje terzijde van de weg.

Met een hevige slag ontplofte het benzinereservoir, de portieren vlogen open en Raffles werd uit de auto geslingerd.

Hij kwam in de zachte berm terecht en verloor even het bewustzijn.

Toen hij bij gekomen was, bevond hij dat hij tegen een boom geleund zat, terzijde van de weg, terwijl enkele mannen hem met allesbehalve geruststellende blikken aankeken.

— Eén oogopslag was voor Raffles voldoende om te zien, dat het spel voor hem een zeer onaangename wending had genomen.

Die mannen, vier in aantal, waren namelijk gekleed in de uniform van politie-agenten.

Raffles wreef zich met de hand over zijn voorhoofd en betastte voorzichtig zijn ledematen.

Het scheen, dat zijn reukorgaan het eerst op volle toeren functioneerde. Er drong en bittere brandlucht in zijn neus en op een meter of tien afstand zag hij het wrak van de Bentley in felle vlammen opgaan.

Hij trok een scheef gezicht alsof hij veel pijn had en keek met een lodderoog naar de hem omringende politie-agenten.

— Daar ben je goed afgekomen, broer, zei een der agenten ruw, maar niet onvriendelijk. Wij dachten eerst, dat je je nek gebroken had.

— Ja, ik merk dat ik nog leef, maar met mijn ene been is het niet zo best. Neem me niet kwalijk dat ik het woord gebruik, vervolgde Raffles, maar ik verrek van de pijn. Wa... waar is mijn vriend, dan kan hij me helpen?

— O, die vriend van je is er van door, luidde het antwoord. Toen we hier kwamen, was hij 'm al lang gesmeerd. Ik geloof dat we een goede vangst hebben gedaan en je madeplichtige zullen we ook wel gauw te pakken hebben.

De situatie op de nog geheel verlaten autoweg, was, om er niet te veel

van te zeggen, wel een weinig zonderling. Er stonden vier rijwielen tegen een boom, waarop de politie-agenten blijkbaar waren gearriveerd, na door de chauffeur van de auto der diamant-handelaars, die in de zijspan van de B.A.A.man naar het stadje was gereden, ingelicht te zijn over de overval van zijn wagen en het daarop volgende auto-ongeluk van de rovers.

Op de nog geheel verlaten weg, die zich als een breed wit lint in de verte verloor, lag Raffles tegen een boom met vier politie-agenten om zich heen, die eigenlijk niet goed schenen te weten wat zij moesten aanvangen.

Ineens schoten hem de diamanten te binnen. Voorzichtig tastte hij naar zijn zak, waar hij ze in had laten glijden... Leeg!... Wéér een zucht van verlichting. Als Brand er in geslaagd was weg te komen, met het koffertje en met de diamanten, zo overdacht Raffles, was nog niet alles verloren.

Op dat ogenblik kwam een der vier agenten, die met elkaar hadden staan praten en blijkbaar overlegd hadden, wat hen te doen stond, naar Raffles toe, bekeek hem kritisch en vroeg, niet onvriendelijk, of hij dacht te kunnen opstaan.

Raffles haalde zijn schouders op. Twee der agenten namen hem elk onder een arm en beurden hem omhoog. Ofschoon Raffles direct merkte, dat hij best kon staan, maakte hij een halve stuiptrekking en begon te jammeren. Met een door zogenaamde pijn verwrongen gezicht, steunend op de armen der twee agenten, deed hij kreunend en steunend enige passen, schudde hij het hoofd en zei:

— Ik geloof niet, dat het gaan zal. Ik kan werkelijk geen voet verzetten.

De agenten, die van plan waren geweest Raffles op een der fietsen te hijsen en hem aldus naar de stad te vervoeren, keken hulpeloos om zich heen. Plotseling verhelderden zich hun trekken. In de verte zagen zij een auto naderen, die in de richting van de stad reed.

Een der agenten ging midden op de

weg staan en begon met zijn armen te zwaaien.

De wagen, waarin drie mannen zaten, stopte.

De inzittenden hadden natuurlijk onmiddellijk gezien, dat er een verkeersongeluk had plaats gehad. De vier agenten en het brandende autowrak spraken hun eigen taal.

Met enkele woorden bracht een der agenten, die de leiding op zich genomen had, de inzittenden op de hoogte.

Het drietal was natuurlijk direct bereid om te helpen en er werd zo veel mogelijk plaats gemaakt om de pijn lijdende gekwetste en een of twee der agenten in te laden.

Toen dit naar genoegen geregeld was, startte de auto, twee der agenten achterlatend bij de rijwielen, die later zouden volgen.

Nauwelijks echter had de auto een of twee honderd meters afgelegd of een kreet van pijn deed de chauffeur opnieuw stoppen.

Raffles verklaarde, dat zijn been, zijn gekwetste been, in de knel lag en er ontstond een ijverig gedoe om dat te verhelpen.

Terwijl de agenten daarmee bezig waren, keek Raffles omhoog naar de kruin van de boom, waar de auto vlakbij gestopt had.

En naarmate hij omhoog keek, namen zijn trekken een zonderlinge expressie aan, die hij met alle geestkracht die in hem was trachtte te onderdrukken.

Want terwijl hij zo met schijnbaar afwezige blik naar omhoog staarde, had hij tussen de takken van de reusachtige kastanjeboom iets ontwaard, dat zijn hart sneller deed kloppen.

Dat «iets» was het blozende gelaat van Charles Brand, dat spiedend tussen het donkergroene loof uitkeek.

Raffles had alle moeite om zich niet te verraden, maar zijn krachtige wil behield de overhand.

Niet het minste knikje verried de man daar boven in de boom, dat hij gezien was.

Raffles wendde het hoofd terzijde en sloot de ogen, als iemand die duldeloze

pijnen lijdt.

De reis werd voortgezet en tussen de inzittenden ontwikkelde zich een gesprek, waaruit bleek, dat de auto, waarin zij zich bevonden, het eigendom was van de chauffeur, die achter het stuurwiel zat en die aangesproken werd met de naam Brown.

Raffles had op het horen van die naam onmiddellijk de oren gespitst. Hij herinnerde zich plotseling dat hij een uur of zo eerder de naam op de aanplakbiljetten in het kleine stadje had gezien. En toen hij even later de naam Ted hoorde noemen, wist hij genoeg. Het toeval had hem in nauw contact gebracht met de promotor, de scheidsrechter en de bokskampioen, die op weg waren naar Luton voor de laatste voorbereidselen van de boksmatch, welke die dag zou plaats hebben.

Met grote belangstelling luisterde hij naar hetgeen er gesproken werd door de boksprominenten en door de agenten, die, gedreven door hun liefde voor de bokssport blijkbaar hun gevangene zo goed als vergeten hadden.

En spoedig hoorde Raffles hoe de leider van het viertal agenten een gesprek met de jonge automobilist aanknoopte, die hem al gauw had medegedeeld wie en wat hij was, gedreven door zijn professionele ijdelheid.

De agent wist van blijdschap en trots niet wat hij beginnen zou, toen het lot hem zo onverhoeds in kennis had gebracht met een bokser, die weliswaar niet tot de upper ten in de wereld van de bokshandschoen behoorde, maar niettemin zelfs in Amerika goed bekend stond.

Op dat ogenblik reed de auto het kleine stadje binnen.

De voorbijgangers keken wel enigszins verbaasd naar het voorbijsnellende voertuig, maar dit reed zo snel, dat zij niet konden zien wie de inzittenden waren.

Alleen de uniformen van de politieagenten zeiden hen, dat er iets bijzonders gaande was.

Henry Brown, de manager, matigde nu de vaart van de auto enigszins en zei tot een der agenten:

— Ik kom hier voor het eerst van mijn leven, dus zult gij wel zo goed willen zijn mij de weg naar het arrestantenlokaal te wijzen.

Spoedig was het bureau van politie bereikt.

Voor de toesnellende nieuwsgierigen nog goed hadden kunnen zien wat er gebeurde, was Raffles, die nog steeds kreunde van pijn, het gebouw binnengebracht.

De deur werd achter hen dicht gedaan en de menigte verspreidde zich.

De agent, die de gehele onderneming geleid had, bedankte de bokser vriendelijk voor zijn bereidwilligheid en nam afscheid met de woorden:

— Ik heb vanmiddag vrij gevraagd om u te zien boksen tegen onze man, mijnheer Regan, en ik kan u de verzekering geven, dat de halve stad zal uitloopen. De zaal was een week geleden al totaal uitverkocht en er zijn enige honderden van uw landgenoten uit Londen overgekomen, om u zo mogelijk toe te juichen.

— Ik hoop, dat ik hun daartoe de gelegenheid zal geven, zei Regan kort.

En daarop verdween de auto uit het gezicht, teneinde de Amerikaanse bokser en diens helpers naar het hotel te brengen, waar zij hun intrek zouden nemen.

Raffles was intussen geboeid naar het bureau van de hoofdcommissaris geleid.

Het bleek echter, dat deze waardige ambtenaar nog steeds in de armen van Morpheus lag, en men moest hem telefonisch van het gebeurde op de hoogte brengen.

De brave man scheen de zaak zeker niet zeer belangrijk te achten, want het duurde bijna een uur voor hij ter plaatse verscheen en zijn bureau binnentrad.

Wat Raffles betreft, men had hem dadelijk naar het arrestantenlokaal gebracht, waar hij streng bewaakt werd.

Van tijd tot tijd liet hij een luid gekreun horen en wreef hij met pijnlijk gelaat zijn been, want hij wist wel dat de politieagent, die door de nauwe gang op en neer liep, herhaaldelijk tegen hem

wierp door het kleine ronde gat in de celdeur.

Raffles had nauwkeurig acht gegeven op de weg, die men hem had laten afleggen, en tot zijn blijdschap bemerkte hij, dat het arrestantenlokaal gelijkvloers was gelegen en dat het getraliede venster blijkbaar uitzag op een nauwe steeg, die achter langs het politiebureau liep.

Dit venster, ongeveer een halve meter in het vierkant, was ongeveer tweeën een halve meter boven de vloer van de cel gelegen, die voor het overige gemeubeld was zoals bij dergelijke inrichtingen het geval pleegt te zijn. Er stond 'n houten krib, die met schroeven aan de vloer bevestigd was, een ruwhouten tafel, een matten stoel, en dat was alles.

De deur was weliswaar van hout, maar van stevige ijzeren balken voorzien en tevens van een sterk slot.

Bovendien hoorde Raffles de stap van de onafgebroken op en neer schilderende politieagent, terwijl hij ook vrij duidelijk de stemmen kon horen van de agenten die in het wachtlokaal zaten.

Met zijn snelle opmerkingsgave had Raffles dit alles in slechts enkele minuten gehoord en gezien, en hij begon onmiddellijk zijn berekeningen te maken in zake het moeilijke vraagstuk waarmede instinctmatig iedere gevangene zich bezighoudt.

Zijn gelaat klaarde op toen hij zich het jeugdige blozende gelaat van zijn vriend voor ogen haalde, dat hij omstreeks een kwartier geleden tussen het loof van de machtige kastanjeboom had zien uitgluren.

Het gaf hem een blij gevoel van zekerheid, dat hij Brand op vrije voeten wist.

Plotseling hoorde hij in de gang een luid gevoerd gesprek.

Hij stond op en ging naast de deur staan, om te luisteren.

— Daar is de dokter, hoorde hij een der agenten uitroepen.

— Willen wij met u meegaan, dokter? vroeg daarop een tweede stem.

— Dat is niet nodig, hoorde hij een diepe, enigszins scherpe stem antwoorden.

den. Als gij maar bij de deur blijft, is het wel voldoende.

Daarop naderden er schreden.

De deur werd geopend en een agent met een bos sleutels gewapend trad de cel binnen.

— Daar is de dokter, riep de cipier grimmig. Hij komt naar je heen kijken. Doet het nog pijn?

— O ja, mijnheer, kreunde Raffles. Ik weet niet wat er aan scheelt, maar ik geloof zeker, dat het gebroken is.

— Nu dat zal wel aanstonds blijken, hernam de agent.

Daarop wendde hij zich tot een gedaante, die vaag in de gang zichtbaar was, en zei:

— Wees zo goed binnen te komen, dokter, hier is de arrestant.

De dokter trad, gewapend met een grote tas, de cel binnen en keek de gevangene onderzoekend aan.

— Dag, dokter, zei Raffles. Ik hoop, dat gij mij kunt zeggen wat er aan mijn been schort, want ik kan niet lopen.

— Wij zullen het aanstonds onderzoeken, zei de dokter op norske toon. Daarop wendde hij zich tot de agent van politie en zei:

— Ik zal u wel waarschuwen als ik u nodig heb. Ga, om te beginnen, een kom fris water en enige handdoeken halen.

— Dadelijk dokter, zei de man gedienstig.

Hij deed de deur dicht, en liet de geneesheer met de patiënt alleen.

Nauwelijks waren zijn voetstappen in de smalle gang weggestorven, of de dokter trad snel op Raffles toe en zei fluis-terend:

— Het schijnt, dat je me niet dadelijk herkend hebt, Edward.

Raffles vloog overeind.

Hij kon nauwelijks een kreet van blijdschap onderdrukken — Charles Brand stond voor hem.

— Hoe is je dat in 's hemelsnaam gelukt? vroeg hij, terwijl hij zijn vriend met dansende ogen aanzag en hem krachtig de hand drukte.

— Daar is nu geen tijd voor, antwoordde Brand haastig, laat het je ge-

noeg zijn dat ik hier ben. Aanstonds kan de agent terugkomen. Het is aller-eerst noodzakelijk, dat je hier wegkomt.

— Maar hoe? Zou je niet kunnen zeggen, dat ik vervoerd moet worden naar het militaire hospitaal.

— Ik ben bang dat dat niet veel helpt, want daar zou je evengoed be- waakt worden en bovendien zou het zeer moeilijk vallen je onderweg te be- vrijden. Het is klaarlichte dag en we zijn hier niet in het Wilde Westen. Neen, ik geloof dat ik iets beters weet.

Hij opende zijn tas en haalde er een kleine, maar sterke vijl uit.

— Met deze vijl kun je binnen een kwartier die onnozele spijlen voor dat raam hebben doorgevijsd, zei hij zacht.

— Maar dan zijn wij niet veel ver- der, hernam Raffles, want het politie- bureau evengoed als het arrestanten- lokaal zal wel scherp bewaakt worden.

— In normale omstandigheden zeker, maar een gelukkig toeval zal daar ze- ker verandering in brengen.

— Welk dan?

— Wel, om één uur begint de be- wuste bokswedstrijd en alles wat hier maar even op het bureau te missen is, heeft verlof gevraagd om daar te mo- gen heengaan.

— Maar er zal toch wel een wacht in de steeg lopen?

— Die zal ik zien weg te lokken, hernam Brand. Laten wij onze horloges precies gelijk zetten.

— Om tien uur precies moet je uit het raam klimmen, nadat je de spijlen hebt doorgevijsd. Hoe je het van hier bereiken kunt, is een vraag, die jij ge- makkelijk kunt oplossen. Ik zal even van tevoren de dienstdoende agent in de steeg met een praatje om de hoek lokken, en zodra ik kan vermoeden dat je veilig en wel de straat hebt bereikt, breek ik het gesprek af.

— En waarheen moet ik vluchten?

— Naar het Hotel «Het Witte Paard» Daar logeert op het ogenblik een aantal sportliefhebbers uit Londen, om toch maar tijdig een goede plaats te kunnen uitzoeken in de zaal waar de bokswed- strijd zal plaats hebben.

— Zou ik daar niet vastlopen?

— Wel neen. Je treedt daar binnen en bestelt een lunch.

— Maar mijn signalement kan wel overal verspreid zijn.

— De kans acht ik zeer gering, maar ik zal je voor alle zekerheid wat schmink geven. Hier, pak aan.

Raffles stak het kleine doosje, dat Brand hem toereikte, in zijn zak en vroeg toen:

— De diamanten?

— Zitten veilig in mijn borstzak, antwoordde Brand glimlachend. Als je maar eenmaal buiten de cel bent, zal de rest vanzelf gaan.

— En wat denk je van mijn been, vroeg Raffles met een spottend lachje.

— Je hebt je been zwaar verstuikt, antwoordde Brand met plechtige ernst, en je mag voorlopig volstrekt niet vervoerd worden. Je moet volmaakte rust houden en kunt geen stap doen.

— Goed, daardoor zal de bewaking wellicht ook minder streng zijn.

Op dat ogenblik weerklonken opnieuw de stappen in de gang.

— Ga op de bank liggen, fluisterde Brand snel, het heet dat ik je al onderzocht heb.

Raffles wierp zich op de houten brits en even later trad de agent met een kom water in de hand en twee handdoeken over zijn arm, het arrestantenhok binnen.

— Neem mij niet kwalijk, dokter, dat ik wat lang ben weggebleven, verontschuldigde de man zich, maar ik kon niet zo gemakkelijk twee handdoeken loskrijgen.

— Ik ben juist klaar met het onderzoek, zei de gewaande dokter.

— En wat moet er met de arrestant gebeuren, dokter, als ik vragen mag?

— Beide benen zijn zwaar gekneusd, zei Brand op echt professorale toon. De enkel is zwaar opgezet en de patiënt mag in de eerste dagen volstrekt niet lopen. Laat deze kom met water bij hem staan, opdat hij de gezwollen voet zelf goed kan nat houden. Voorlopig valt er niet meer aan te doen. De patiënt moet volmaakte rust houden. Ik zal in de loop van de namiddag nog eens naar hem komen kijken.

— Uitstekend, dokter, antwoordde de agent. Er is dus niet veel gevaar, dat hij zal weglopen, voegde hij er gekshekend aan toe.

— Als gij zelf hem tenminste het politiebureau niet uitdraagt geloof ik niet dat daar veel vrees voor bestaat, antwoordde de gewaande dokter lachend.

— Zoudt gij mij niets voorschrijven, dokter? vroeg Raffles met smekende stem. Ik voel mij zo duizelig en slap.

— Drink jij maar schoon water, vrindje, antwoordde Brand op ruwe toon. Dat is voor mensen van jouw slag het beste.

Met die woorden zette hij zijn hoed op en verliet de cel, terwijl de agent verplicht meende te zijn de dokter uit te laten.

Het volgende ogenblik werd de deur van het arrestantenhok dichtgeslagen en hoorde Raffles het knarsen van het slot, waarin de sleutel werd omgedraaid, en het schurend geluid van de zware ijzeren bouten, die ervoor werden geschoven.

Hij keek op zijn horloge.

Het was juist kwart over negen.

Hij knielde op de grond naast een tafel en schroefde met het achter-einde van de vijl met het grootste gemak de schroeven los, waarmede de ijzeren poten van het meubel in het hout van de vloer waren gedraaid.

Hij greep de tafel in zijn krachtige armen en droeg het meubel naar de muur tot onder het raam.

Daarop ontdeed hij zich van zijn schoenen en wipte met de vlugheid van een kat op de tafel.

Zijn hoofd stak nu juist boven de rand van het raam uit.

Voorzichtig wierp hij een blik naar buiten.

Het huis aan de overzijde stond op nauwelijks twee meter afstand.

Alle ramen waren geopend en Raffles kon met gemak een blik slaan in het inwendige van de woning, die hij vanuit het venster kon waarnemen.

— Die woningen schijnen alle verlaten te zijn, mompelde hij tevreden. Maar dat verwondert mij ook niets, want de hele stad schijnt uitgelopen te zijn

om Regan en Flower te zien boksen.

Hij bekeek nu met aandacht de drie ijzeren traliën, die het venster afsloten.

— Ik kan wel zien, dat ik hier in een klein stadje ben, zei hij schamper. Welk een povere, magere staafjes zijn dat. Ik zal er zeker geen vol kwartier werk aan hebben. Men sluit hier zeker niemand anders op dan drinkbroers en ladelichters. Ik voel bijna zoiets van schaamte, dat men mij gevangen heeft gezet in een hok, waaruit de grootste domoor zou kunnen uitbreken.

Hij zette de vijl tegen het onder-einde van een der staven aan en begon voorzichtig te vijlen.

Hij maakte daarbij zo weinig mogelijk geraas, maar toch hield Raffles van tijd tot tijd op, teneinde zich te verzekeren dat men hem in de gang niet kon horen.

De agenten schenen echter alle in de wachtkamer bijeen te zijn en voor niets anders belangstelling te hebben dan voor de aanstaande bokswedstrijd.

Van tijd tot tijd kon Raffles een luid getier en gelach horen, wanneer de een of ander in opwinding raakte, of wanneer er een weddenschap werd aangegaan.

Binnen vijf minuten had Raffles de eerste tralie geheel en al doorgevild, op een dun staafje na.

Hij trok er even aan en bemerkte dat hij zonder moeite haar geheel zou kunnen los rukken.

— Zij zullen er alle drie uit moeten, mompelde hij, want het raam is tamelijk smal. En ik moet toch de begane grond bereiken in zodanige toestand, dat ik er niet als een vogelverschrikker uitzie.

Daarop begon hij dadelijk aan de tweede staaf.

Toen achtte hij het geraden van de tafel af te komen en aan de deur te luisteren.

Er liet zich echter niets horen.

Flug sprong hij weer op de tafel en vijlde de derde tralie door.

Toen hij op zijn horloge keek, zag hij dat het precies kwart voor tien was.

— Nog vijftien minuten, mompelde hij. Ik ben klaar en aan mij zal het

niet liggen, als ik hier over twintig minuten nog ben.

Hij sprong weer op de vloer, droeg de tafel naar de oude plaats, daar hij niet zeker wist of er wellicht nog iemand zou binnenkomen, trok zijn schoenen weer aan, en wachtte.

Tien minuten verstreken.

Een moeilijk te bedwingen ongedurigheid begon zich van Raffles meester te maken.

Plotseling hief hij verschrikt het hoofd op.

Er deden zich opnieuw voetstappen in de gang horen, die zijn cel naderden.

Raffles' hart bonsde tegen zijn ribben.

— Zou men het bedrog met de dokter reeds bemerkt hebben? vroeg hij zichzelf angstig af.

Zijn ogen waren strak op de deur gericht.

Maar niet zodra had hij het knarsen van het slot gehoord, of hij bezon zich, dat hij een zwaar gewonde was en liet zich weer achterover op de brits vallen, terwijl hij zacht begon te kreunen.

Eén gedachte echter beheerste alle andere bij hem: Als de mannen, die daar naderden, in 's hemelsnaam maar weer vertrokken voor het tien uur sloeg anders was alles verioeren.

De deur werd geopend en dezelfde politieagent die de dokter had binnen gelaten stond op de drempel.

— Wat nou weer? vroeg Raffles knorrig, toen de agent binnentrad. Zie je niet, dat ik pijn lijd?

— Daarom juist kom ik hier, antwoordde de agent, die blijkbaar van een goedge inborst was.

— Wat wil je dan; zeg op? vroeg Raffles ongeduldig.

— Dat zal ik je zeggen, bracer, antwoordde de agent op geheimzinnige toon.

— Zeg op, en maak het niet te lang, riep Raffles, wiens angstig ongeduld iedere seconde toenam.

Hij had een sluitkse blik op zijn horloge geworpen.

Het was drie minuten voor tien.

— Je moet dan weten, zei de agent, dat ik er bij was toen we je arresteerden.

— En wat zou dat?

— Wel, ik weet dus ook dat je het op de diamanten van die reizigers voorzien had en dat je die gestolen hebt. Maar je medeplichtige heeft de vlucht kunnen nemen.

— En wat zou dat alles? riep Raffles, verteerd door ongeduld.

De agent boog het hoofd wat naar de gevangene toe en zei op geheimzinnige toon:

— Wel, als jij nou vertelt waar de diamanten zijn, dan krijg je ten eerste veel minder straf, en dan zat er voor mij nog een kans op promotie aan, weet je?

Raffles had de seconden geteld.

Er bleef hem nog een minuut over. Hij begreep, dat hij te doen had met een kletsmeier, die hem het eerste half uur niet zou loslaten.

Zijn besluit was spoedig genomen.

Hij greep zich met beide handen naar de keel. Zijn ogen begonnen door hun kassen te rollen en zijn lippen sidderden hevig.

— Wat scheelt er aan? riep de agent, verschrikt opvliegend. Man, je ziet er uit alsof je aanstonds het hoekje omgaat.

Raffles strekte een sidderende hand naar de deur uit, terwijl een rauwe kreet zich aan zijn borst ontwong.

Toen fluisterde hij nauwelijks hoorbaar:

— Benauwd... benauwd... Een toeval. Ga in een apotheek een kalmerend middel halen.

De agent vloog naar de deur.

— Ik ben over een halve minuut terug, schreeuwde hij. Tracht het zolang uit te houden.

Daarop snelde hij weg en Raffles hoorde dat de man toch niet zo verschrikt was, of hij had tegenwoordigheid van geest genoeg om de celdeur naar behoren te sluiten.

Nog terwijl hij dit deed herstelde Raffles zich volmaakt van zijn «toeval», hij droeg de tafel vliegensvlug onder het venster, rukte met het grootste gemak de drie staven los en keek op zijn horloge.

Het wees precies tien uur.

Raffles bedacht zich niet langer, maar

hees zich aan de rand van het raam op en wierp een blik in de steeg, die langs het venster liep.

De steeg was geheel verlaten, op enige spelende kinderen in de verte na.

Raffles wrong zijn bovenlijf door het venster, greep zich aan de bovenkant van het raam, trok zijn benen naar zich toe, berekende zijn sprong en liet zich vallen.

Hij kwam heelhuids op zijn voeten terecht en zette het onmiddellijk als een haas op een lopen.

Hij had nog geen honderd passen gedaan, of hij hoorde aan het luide getier, dat uit het politiebureau steeg, dat zijn vlucht reeds ontdekt was.

Met ongelooflijke snelheid rende hij voort, tot hij een slop bereikte, dat op het steegje uitliep.

Hij zag dat het geheel verlaten was.

Aan weerszijden verhieven zich slechts hoge muren, blijkbaar van pakhulzen, en bijna zonder vensters.

Vlug trok hij de lichtblonde pruik die Brand hem gegeven had over zijn hoofd.

Hij bevestigde een rossig kneveltje onder zijn neus, wreef wat rode poeder door zijn wenkbrauwen, bekeek zich in zijn zakspiegeltje en bevond alras, dat hij zodanig veranderd was, dat geen enkele burger van Luton hem uit zijn signalement zou herkennen, verondersteld dat men dat reeds onder de ogen had gehad.

Toen trok hij zijn jas uit, keerde dit kledingstuk vliegensvlug binnenste buiten dat nu niet grijs meer en van grote ruiten voorzien, maar effen blauw was.

Geheel voldaan over de verandering, die zijn uiterlijk had ondergaan, wierp Raffles zijn pet door een openstaand pakhuisvenster, haalde uit een verborgen binnenzak een keurig opgevouwen slappe reishoed, zette deze op en vervolgde nu kalm en langzaam zijn weg door de steeg, in de richting van het bureau van politie.

Hij sprak de eerste de beste voorbijganger aan en vroeg die de weg naar «Het Witte Paard».

De man wees hem beleefd terecht en Raffles stapte onbeschroomd, maar

zonder enige overhaasting, naar het hotel dat Brand hem had aangewezen.

Zo klein was het stadje niet, of het duurde een poosje voor hij het hotel bereikt had, dat geheel aan de grens van Luton bleek te liggen.

Hij trad de gelagkamer binnen, waar zich een half dozijn gasten bevond en nam kalm aan een der tafeltjes bij het raam plaats.

Een kelner kwam op hem toe en vroeg hem wat hij verlangde.

Raffles bestelde een glas bier.

— Er zijn hier zeker heel wat vreemdelingen gelogeerd? vroeg hij de kelner.

— Niet zo weinig, mijnheer, antwoordde deze. En hij liet er trots op volgen: Wij hebben niemand minder dan Ted Regan en zijn manager Brown onder onze gasten.

— Zo, zo, zei Raffles vol belangstelling, dus hij gaat hier nog oefenen?

— Ja, mijnheer in de turnzaal. Maar gij moogt het niet verder vertellen want Regan wil volstrekt niet, dat er iemand bij tegenwoordig is.

— Dat kan ik begrijpen, zei Raffles, dat leidt hem maar af en bokkers hebben voor een gewichtige match hun hersens wel nodig.

— Mijnheer komt zeker ook naar de wedstrijd kijken? vroeg de kelner nieuwsgierig.

— Waarvoor zou ik anders komen? zei Raffles. Daarvoor ben ik expres van Londen hierheen gekomen.

— Nu, mijnheer, ik geloof u een zeer spannende match te mogen voorstellen, want de beide partijen zijn in puike vorm. En ik geloof niet, dat ze elkander veel zullen toegeven, tussén ons gezegd en gezwogen, al hoop ik natuurlijk dat onze landgenoot zal winnen. Blijft mijnheer soms hier lunchen? zo viel hij zichzelf in de rede.

— Moet gij dat nu reeds weten? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer, want behalve de logeergasten zijn ons nog een aantal bezoekers te wachten, die hier allen de lunch komen gebruiken, omdat zij uit omringende plaatsen komen.

— Nu, schrijf mij dan ook maar op het lijstje, zei Raffles lachend, of liever noteer er maar twee, want ik verwacht nog een collega van de pers.

De kelner zette grote ogen op.

— Is mijnheer journalist? vroeg hij.

— Ja, antwoordde Raffles, in wiens brein plotseling een fantastisch, bijna onmogelijk plan was opgekomen, ik ben correspondent van de « Daily Express » en door mijn blad uitgezonden om de wedstrijd te rapporteren.

Na dit gezegd bedacht Raffles zich plotseling, dat hij wellicht een groter fout had begaan, daar het immers best mogelijk was, dat er toevallig juist een verslaggever van het cityblad in ditzelfde hotel zijn intrek had genomen.

Maar een snelle, onderzoekende blik op het gelaat van de kelner stelde hem spoedig gerust.

Blijkbaar had de « Daily Express » man zijn tenten elders opgeslagen.

Inderdaad meende hij zich te herinneren, dat er in het stadje nog een groter hotel was, en een vertegenwoordiger van het bekende « Yellow » blad zou het natuurlijk zijn eer te na hebben geacht, als hij ergens anders dan in het beste en grootste hotel een onderkomen zou hebben gezocht.

— Maar gij behoeft voorlopig aan niemand te zeggen, dat ik hier ben, zei Raffles, want het gaat de reporters van andere bladen niets aan.

Met die woorden drukte hij de kelner een fooi in de hand, daar hij begreep, dat hij de man wellicht nog nodig kon hebben.

De kelner bedankte en verwijderde zich om andere gasten te gaan bedienen.

Het werd hoe langer hoe drukker in de grote gelagkamer.

Steeds kwamen er meer bezoekers binnen, Londenaren zowel als provinciealen, Schotten en Ieren.

Plotseling helderde het gelaat van Raffles op.

Er was zoëven een man binnen getreden, die hij, ondanks zijn nieuwe vermomming, direct herkende.

Het was Charles Brand.

HOOFDSTUK V

EEN INTERVIEW MET GEVOLGEN

De jonge man bleef even aan de deur staan en keek onderzoekend rond.

Toen liep hij regelrecht op het tafeltje toe, waaraan Raffles had plaats genomen.

Hij nam beleefd zijn hoed af en vroeg luid genoeg om door enige gasten verstaan te worden :

— Veroorlooft gij, mijnheer, dat ik op deze nog onbezette stoel aan uw tafeltje plaats neem?

— Jawel, mijnheer, antwoordde Raffles op afgemeten toon. Als u het wenst kunt gij hier aan dit tafeltje plaats nemen, maar veroorloof mij dat ik mij eerst even voorstel: Humphrey Harrison, sportverslaggever van de « Daily Express ».

Brand had met zijn scherp verstand onmiddellijk begrepen wat zijn vriend hiermede voor had.

Hij boog hoffelijk en zei:

— Jerry Buster, sportverslaggever van de « Daily News ».

— Collega's dus, riep Raffles verheugd uit. Gaat u zitten, mijnheer.

Brand ging op de nog onbezette stoel zitten en bestelde aan de toesnellende kelner eveneens een glas bier.

Al spoedig waren de twee heren in een druk gesprek gewikkeld.

Toen zij beiden hun glazen geleedigd hadden, riep Raffles de kelner en zei:

— Gij kunt immers voor de lunch wel een tafeltje voor ons beiden reserveren?

— Jazeker, mijnheer, antwoordde de kelner. Als gij wilt zal ik ditzelfde tafeltje voor u vrij houden.

— Goed, over een half uur zijn we terug.

Daarop stonden zij op en verlieten het restaurant.

Enige honderden passen liepen zij zwijgend voort.

Toen keken zij elkaar tegelijkertijd glimlachend aan.

— Voor zover ik kan nagaan, is het tot dusverre voortreffelijk gelopen, Edward, begon Brand.

— Het kon niet beter, amice, antwoordde Raffles, en ik zeg je hartelijk dank voor je voortreffelijke hulp.

— Je hebt er toch geen ogenblik aan getwijfeld dat ik je in de steek zou laten? riep Brand uit.

— Geen seconde, maar de omstandigheden hadden sterker kunnen zijn dan wij. En nu is, geloof ik, het ogenblik voor ophelderingen gekomen. Vertel mij, om te beginnen, eens hoe je in die boom bent gekomen, en waarom je dat eigenlijk gedaan hebt.

— Ik zal maar eerst de tweede vraag beantwoorden. Ik deed dat omdat ik begreep, dat ik niet voor- of achteruit kon en omdat ik voorzag, dat de politie binnen enkele ogenblikken ter plaatse zou zijn. Bovendien leek mij dat een uitstekende gelegenheid om af te luisteren wat de heren dienaren van het gezag zouden doen, je hebt zelf gezien met welke uitstekende resultaten.

— En heb je alles gehoord?

— Woord voor woord.

— Dat bracht je dus op het denkbeeld, je voor dokter uit te geven?

— Precies. Ik begreep wel, dat zij spoedig een dokter zouden opbellen, en vermomde mij, zodra zij uit het gezicht waren en ik uit mijn boom was geklauterd, tot een deftig geneesheer. Tot mijn geluk kwam er een auto aan, die mij een lift gaf naar Luton.

— Maar als men op het politiebureau de politiedokter verwacht had?

— Daar hield ik rekening mee, en ik gaf mij dan ook bij mijn komst voor zijn assistent uit.

— Knap verzonnen.

— Het was natuurlijk mogelijk, dat de politiedokter al aanwezig was, maar dat had ik dan wel dadelijk aan de verbaasde gezichten van de agenten ge-

zien. En dan zou ik aanstonds rechtsomkeer hebben gemaakt, en je de vijl op goed geluk door het venster hebben toegegooid. Maar zeg mij nu eens, wat jou er eigenlijk toe bewoog je voor te doen als was je zwaar gewond?

— Dat is vrij eenvoudig, dunkt mij. Op die wijze trachtte ik bij voorbaat hun waakzaamheid te doen verslappen. Men let niet zo scherp op een gevangene met een gebroken been.

— De uitkomst heeft bewezen, dat je goed gezien hebt. En nu zijn wij zo plotseling in de journalistenstand verheven, naar ik hoor? voegde Brand er glimlachend aan toe.

— Ja.

— En mag ik weten met welk doel?

— Wij moeten noodzakelijk de Amerikaanse bokser gaan interviewen.

— Ted Regan? riep Brand verbaasd uit.

— Ted Regan en zijn manager Brown.

— Maar waartoe in 's hemelsnaam?

— Dat zal ik je zeggen. Heb jij wel eens nagedacht over de wijze, waarop wij uit dit kleine nest moeten wegkomen? vroeg Raffles op ernstige toon.

— Om je de waarheid te zeggen, antwoordde Brand bedremmeld, heb ik daarover nog niet nagedacht, maar ik geloof dat het zeer moeilijk zal zijn.

— En het wordt met de minuut moeilijker. Ga eens na. Luton is een klein stadje met nauwelijks zesduizend inwoners. Maar er zijn op het ogenblik nog al wat vreemdelingen hier, die weer naar de plaats hunner inwoning terug moeten, en het merendeel hunner reist natuurlijk per trein.

— De rest per auto.

— En enkelen, maar heel weinig, die uit de onmiddellijke omgeving, te voet. Nu spreekt het vanzelf, dat de politie het enige spoorwegstation zeer nauwkeurig zal bewaken, en niet zal schromen iedere reiziger desnoods aan den lijve te onderzoeken en zijn papieren te vragen. Bedenk, dat het een zeer ernstig misdrijf geldt: «beroving, verzwaaard door geweldpleging» heet dat, geloof ik.

— En «in gemeenschap gepleegd», voegde Brand er laconiek aan toe.

— Juist. De vier beroofde diamant-handelaars en de chauffeur, benevens de agenten die mij arresteerden, zullen over dat station en de uitgangen van het stadje verdeeld worden, ten einde hun ogen terdege in te spannen. En hoe goed wij nu ook vermoed zijn onze pruiken zijn niet onverbreekbaar aan ons hoofd verbonden.

— Neen, helaas. Een flinke ruk, en wij zijn er gloeiend bij, bij de minste verdenking.

— Voeg daarbij, dat er waarschijnlijk reeds een stelletje Londense politieagenten hierheen zijn gehaald, dat onze auto verbrand is, dat wij in dit kleine nest niet beschikken over de grote hulpmiddelen, die ons anders ten dienste staan, dat men in het postkantoor zeer scherp zal letten op iedereen die een telegram wil verzenden, zodat ik ook Henderson niet te hulp kan roepen.

— Maar dan ziet het er ditmaal heel lelijk voor ons uit, riep Brand verschrikt uit. Wij zitten hier als in een muizenval.

— Het stadje is als het ware door de politie omsingeld.

— Er gaat niemand uit, of hij wordt tot op de huid gevisiteerd.

— En ik moet absoluut morgen te Londen terug zijn als lord Aberdeen.

— Zegt u dan maar naatje.

— Nog niet.

— Weet jij dan een middel, dat ons kan redden?

— Ja. Kom, laten wij teruggaan en ons op ons interview voorbereiden. Onder de wandeling zal ik je mijn plan mededelen. Ik erken, dat het gewaagd is, maar juist daarom kan het slagen.

Een poosje later hadden de beide vrienden «Het Witte Paard» weer bereikt.

Onderweg hadden zij ieder een kleine blocnote gekocht, en daarmee en met hun vulpen gewapend, stapten zij de restauratiezaal van het hotel binnen.

Het was half twaalf.

De kelner, die Raffles reeds bediend had, kwam snel op hen toe en zei:

— Uw tafeltje is voor u gereserveerd, heren.

— Uitstekend, zei Raffles.

De beide vrienden namen plaats en daarop trok Raffles de kelner ter zijde en fluisterde, terwijl hij hem een briefje van tien in de hand drukte:

— Waar is Ted Regan op het ogenblik?

— Op zijn kamer, mijnheer. Met zijn manager en zijn trainer.

— Zou ik hem nu kunnen benaderen, denkt gij?

De kelner zette een bedenkelijk gezicht en zei:

— Dat hebben reeds verscheidene heren van de pers geprobeerd, maar zij zijn allen weggestuurd. Regan wilde met rust gelaten worden, zei hij.

— Maar ik ben verslaggever van de «Daily Express», riep Raffles ongeduldig uit. Dién zendt men toch niet weg.

— Nu, ik wil het voor u nog wel eens gaan vragen, maar...

— Neen, dat heeft niet, zei Raffles snel. Wij gaan nu lunchen, en dan brengt gij ons naar zijn kamer. Ik zal wel zorgen, dat Regan niet weigert ons te ontvangen. Hoe laat gaat hij naar de zaal?

— Om half één komt het bestuur hem per auto afhalen.

— Dank je, dat is voldoende. Breng ons nu spoedig wat te eten.

De beide vrienden gebruikten met smaak hun maaltijd, waarna Raffles de kelner wenkte.

— Wij zijn klaar, ober, zei hij zachtjes. Wijs ons nu maar even de weg. Gij hebt Regan toch niet gewaarschuwd?

— Neen, mijnheer, hij weet van niets.

De twee vrienden stonden op, volgden de kelner die de zaal uitging, de gang doorliep en aan het einde daarvan een tamelijk smalle trap besteeg, die naar de logeerkamers op de eerste verdieping voerde.

Op het portaal aangekomen, zei hij met fluisterende stem:

— Aan het einde van de gang is een kleine langwerpige zaal waar vertegenwoordigers hun stalen en monsters exposeren en daar heeft Regan zoëven nog geoefend.

— En waar is zijn kamer? vroeg Raffles ongeduldig.

— Daar, mijnheer, de derde deur aan uw linkerhand.

— Goed. Dank je, dan zullen wij het wel vinden, zei Raffles. Ik heb nu je diensten niet meer nodig.

Raffles drukte de kelner nogmaals een fooi in de hand en deze verwijderde zich stilletjes, nadat Raffles hem had toegefluisterd:

— Geen woord over hetgeen er tussen ons is afgesproken, anders zouden we kwade vrienden worden. Denk daar om.

Nadat de kelner weer langs de trap verdwenen was, liepen Raffles en Brand op de punten hunner voeten de gang in.

Brand verklaarde later, dat zijn hart nimmer zo heftig gebonsd had als bij die gelegenheid.

Voor de derde deur links stonden zij stil.

Raffles bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Een paar minuten keek hij met grote aandacht naar hetgeen er in het vertrek voorviel en richtte zich toen weer op.

Hij stak twee vingers van zijn rechterhand in de hoogte en Brand knikte als om te zeggen dat hij het begrepen had.

Daarop klopte Raffles flink op de deur.

Een ongeduldige mannenstem riep van binnen:

— Wie is daar?

— Iemand, die u noodzakelijk moet spreken.

— Ik heb geen tijd, over een half uur komt de auto mij halen.

— Ik beloof u, dat ik u niet lang zal ophouden, en de zaak waarover ik u te spreken heb is van groot gewicht.

— Nu, ik zal u vijf minuten te woord staan, riep de stem op brommende toon. Maar wie gij ook zijn moogt, als gij dan niet verdwenen zijt, dan zal ik u laten voelen wat het betekent als men Ted Regan uit zijn humeur brengt.

Daarop naderden zware passen de deur, die met een ruk werd opengetrokken.

— Kom binnen, zei Regan — want hij was het, die haar geopend had — en zeg mij zonder omwegen wat gij

te zeggen hebt, want ik herhaal nogmaals, dat ik niet veel tijd en geduld heb.

Raffles en Brand traden binnen en de laatste zag, dat Regan eigenhandig de deur op slot draaide.

— Laat ik beginnen met mij aan u voor te stellen, begon Raffles op hoffelijke toon. Ik ben sportverslaggever van de « Daily Express » en mijnheer oefent dezelfde functie aan de « Daily News » uit.

De ogen van de Amerikaanse bokser begonnen toornig te fonkelen.

— Wel alle duivels, riep hij woedend uit. Ik had toch last gegeven, dat men mij die beroerde journalisten van het lijf zou houden tot de match voorbij was. Ik weet niet wat het is, maar ik voel een eigenaardige kriebeling in mijn vuisten. Weet gij wat het zeggen wil, mijnheer, een man lastig te vallen die Ted Regan heet? En als gij het soms uit mijn mond niet wilt aannemen, dan moet gij het maar eens aan mijn manager hier, Henry Brown vragen.

— Ik heb inderdaad wel eens horen verluiden, dat gij van een zeer prikkelbaar humeur zijt, antwoordde Raffles doodbedwaard, maar gij zijt Amerikaan en gij moet dus inzien, dat een Engels journalist, en nog wel een die aan de « Daily Express » verbonden is, zich door dergelijke bagatellen onmogelijk kan laten weerhouden, om te doen wat hij als zijn plicht beschouwt.

— Noemt gij dat bagatellen, mijnheer, riep de bokser uit, terwijl hij dreigend een paar schreden naar Raffles deed.

Deze week geen stap terug.

Raffles wierp een blik op Charles Brand, die naast hem was blijven staan, en bracht snel de hand naar zijn zak, welk gebaar door de ander onmiddellijk nagevolgd werd.

— Maar mijn waarde heer Regan, hernam Raffles toen op kalme toon, ik verlang niets anders dan u enige vragen te stellen. Ik zal u werkelijk niet langer ophouden dan volstrekt noodzakelijk is.

— Nu is het genoeg, brulde de Ame-

rikaan, gij verveelt mij, mijnheer, en dat is voor mij reden genoeg om u te verzoeken onmiddellijk dit vertrek te verlaten, anders zou ik genoodzaakt zijn geweld te gebruiken.

Met dreigend opgeheven vuist kwam hij nog enkele schreden nader, maar toen hij vlak voor de indringer stond, haalde deze bliksemsnel een spons uit zijn zak te voorschijn en drukte die op de open mond en de neusgaten van de bokser.

Deze had zelfs geen seconde de tijd om zich te verweren.

Als een blok viel hij achterover op de tafel, die midden in het vertrek stond, temidden van een menigte sportkledingstukken.

Het sterk bedwelmend middel, waarmee de spons was volgezogen, had zijn werking niet gemist.

De manager had er bij gestaan, als vertrouwde hij zijn ogen niet.

Toen hij begreep wat er plaats had, en hulp wilde halen, was het reeds te laat... met een man als Charles Brand viel niet te spotten, dat zou hij tot zijn schade gewaar worden.

Want op zijn beurt had Brand vliegensvlug een opgevouwen doek uit zijn zak gehaald en die op het gelaat van de manager gedrukt, ofschoon deze nog moeite deed de arm van de aander af te weren.

Hij zou voorover op de grond gevallen zijn, als Brand hem niet in zijn armen had opgevangen.

— En nu voortgemaakt, Charles, zei Raffles, de tijd dringt. Wij moeten er rekening mee houden, dat aanstonds ook de trainer kan binnenkomen. Laten wij beginnen met ons te verkleden. Het treft alweer bijzonder, dat ik even groot ben als mijn waarde Ted Regan, die toch waarlijk wat al te driftig is voor een goed bokser. Wat die Brown betreft, hij is wel wat dikker dan jij, maar dat kunnen we imiteren als je je eigen kleren onder zijn goed aanhoudt.

Onder het spreken had Raffles Regan reeds van zijn bovengoed ontdaan.

Daarop trok hij zijn eigen kleren uit en stak zich in het pak van de bokser.

— Het zit mij alsof het voor mij

gemaakt was, riep hij verheugd uit. Wij schijnen beiden hetzelfde figuur te hebben.

Brand had op zijn beurt de manager van zijn bovenkieren ontdaan en die over zijn eigen pak aangetrokken.

— De jas zit nog een beetje ruim, mompelde hij, maar wacht, ik zal er dat vest nog onder aantrekken... Ziezo, nu gaat het beter.

— En nu ons gelaat, zei Raffles. Ik zal die pruik afzetten. Regan en ik zijn beiden zwart van natuur. Je ziet, dat Brown aardig aan het vergrijzen is. Wij hebben een grijze pruik meegenomen, ofschoon het haar daarvan op andere wijze gekamd is, maar dat kun je nog wel even veranderen.

Terwijl Brand hiermee bezig was, doorzocht Raffles snel de kamer.

De jonge man hoorde hem van tijd tot tijd een tevreden gebrom uiten.

— Regan scheen juist bezig te zijn om een en ander in te pakken, mompelde hij. Het zal er hard toegaan.

— Anderhalf ons, mompelde hij. Het zal er hard toegaan.

— Maar waar blijven wij nu met deze twee heren, zei Brand, terwijl hij de pruik opzette en daarbij het gelaat van de manager als model nam.

— Dat heeft niets te betekenen, antwoordde Raffles. Ik heb daar al een zeer ruime kast gevonden, waar zij uitstekend zullen opgeborgen zijn.

— Een ledige kast?

— Helemaal leeg.

— Maar daarin zullen zij stikken.

— Als je dat denkt, ken je de uitwerking niet van het bedwelmend middelje, waarvan ik zelf de uitvinder ben. Leg je oor maar eens op de borst van de bokser.

Brand deed wat hem gezegd was.

Na enkele ogenblikken riep hij verschrikt uit:

— Zijn hart staat stil.

— Dat doet het inderdaad, hernam Raffles kalm. Onze vrienden zijn niet meer of minder dan schijndood.

— Maar zij verkeren toch niet in gevaar? riep Brand ongerust.

— Niet het minst.

— Maar komen zij uit zichzelf weer bij?

— Vast en zeker.

— Wanneer?

— Niet voor vanavond om een uur of zes, zeven. Eerder later dan vroeger.

— Uit zichzelf?

— Ja zeker, en ik zeg je nogmaals, dat ik er voor durf instaan, dat zij alle twee niet het minste gevaar lopen, en als zij wakker worden in die kast, dan zal het voor een sterke kerel als Regan een kleinigheid zijn om het paneel van die dunne kastdeur in te trappen.

Terwijl hij sprak had ook Raffles zijn gelaat onderhanden genomen en na tien minuten leek hij op de bewusteloze bokser als de ene druppel water op de andere.

Tot zijn geluk had Moeder Natuur reeds een handje aan deze gelijkenis geholpen.

Regan had dezelfde flauw gebogen neus, hetzelfde hoge voorhoofd en hetzelfde glanzend zwarte haar als de Grote Onbekende, welke beide eerste kenmerken voor een bokser vrij zeldzaam zijn.

Wat Brand betreft, deze had iets meer moelte met zijn «make up» gehad, daar Henry Brown veel ouder was en hij dus zijn gelaat met de grootste zorgvuldigheid moest schminken.

Maar toen hij opstond van de kapspiegel, waarvoor hij had plaatsgenomen, uitte Raffles een kreet van verwondering.

— Uitstekend, riep hij uit.

— Gelijk ik goed op Henry Brown?

— Meer dan zijn tweelingbroeder, zou ik zeggen, en nu die twee direct in de kast.

Hij zelf nam de bokser onder de oksels en trok hem niet zonder enige moeite naar de kast, die gelukkig zeer groot bleek te zijn en desnoods een dozijn personen had kunnen bevatten.

Brand sjoerde de manager eveneens naar deze bergplaats, waarna Raffles de deur sloot en de sleutel in zijn zak stak, maar niet dan nadat hij zijn eigen kieren eveneens in de kast had gehangen.

— Kan dat geen kwaad? vroeg Brand.

— Hoegenaamd niet. Ik heb alles, wat onze identiteit zou kunnen verraden, vernietigd. En nu zou ik je willen verzoeken om goed de rol van de manager te willen spelen. Het is waar, dat hier niemand ons kent, maar vergeet niet, dat wij met die pientere trainer te maken hebben, en die kent Regan natuurlijk reeds geruime tijd.

— Wij zullen goed op zijn facie letten, en als de man ook maar het geringste bewijs van wantrouwen geeft, dan moet hij in 's hemelsnaam ook maar tijdelijk uit de weg worden geruimd. Laten wij hopen, dat het niet nodig is, want dan zouden wij moeten zoeken naar een reden om zijn wegblijven te verklaren.

— Maar nu is er nog één ding, dat mijn verstand een weinig te boven gaat, zei Brand.

— Zeg me wat je brein verduistert, zei Raffles glimlachend.

— Hoe jij het durft bestaan om je te meten met iemand als Tiger Flower, die toch reeds verscheidene kopstukken van de ring heeft verslagen. Ik weet, dat je een voortreffelijk bokser bent, maar toch... je hebt je in de laatste tijd immers zo weinig geoefend?

— Daarin vergis je je. Het toeval heeft gewild, dat ik, toen ik een paar weken geleden te Parijs was, gedurende de tijd van mijn verblijf aldaar herhaaldelijk met niemand minder dan Carpentier heb geoefend. En tegelijkertijd heb ik daar enige partijen in ernst gebokst met « Battling Jef », die daar toevallig vertoefde. En ik reken het mij tot een eer, dat ik die bekwame bokser op punten de baas ben gebleven.

— Is het toch waar? riep Brand verheugd uit. Dan staan je kansen niet eens zo kwaad, want ik meen mij te herinneren, dat het nog geen drie maanden geleden is dat « Battling Jef » Regan op punten geklopt heeft.

— Dat is zo, maar daarop moeten wij nu maar niet al te veel vertrouwen. Een match op punten is heel wat anders dan een wedstrijd van een vast aantal ronden met een knockout als einddoel. Maar goed, ik wil me zelf niet minder voordoen dan ik ben... Ik voel

mij werkelijk in uitstekende conditie en wel in staat om het tegen Flower op te nemen.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en riep uit:

— Nog tien minuten en dan moet de auto voor zijn.

Op dat ogenblik klonken er voetstappen op de trap.

— Dat zal de trainer wel zijn, fluisterde Raffles. Denk er om, dat je de stem van Brown goed nabootst? En spreek liefst maar zo weinig mogelijk. Het zou zelfs goed zijn als je je maar zo weinig mogelijk liet zien. Ik zal je wel nu en dan wat afsnauwen, dan kan je ongeduldig de kamer uitlopen.

De knop van de deur werd omgedraaid.

— Dat is waar ook, mompelde Raffles, de deur is op slot.

Hij riep met een stem, die niet te onderscheiden was van die van de Amerikaanse bokser:

— Ik kom dadelijk. De deur is op slot. Wacht even.

Hij trad op de deur toe en opende ze.

— Waarom heb je de deur op slot gedaan, Regan? vroeg de trainer verbaasd.

— Eenvoudig omdat ik met rust gelaten wilde worden en omdat een kelner uit het hotel een paar journalisten op mijn dak wilde sturen. Ik heb de deur voor hun neus dichtgekwakt en taen op slot gedraaid.

— Groot gelijk, riep de trainer uit. Dat is niets voor jou, Regan. Je bent één stuk ongeduld en als zo'n vent met zijn vulpen je wat kriebelig maakt, dan zou je dat tussen de touwen maar benadelen.

— Waar blijft nu die auto, riep Raffles ongeduldig uit.

— Die zal wel aanstonds komen. Kijk eens naar buiten, dan zul je wat zien.

Raffles trad met dreunende stappen naar het venster en sloeg het gordijn terzijde.

Een kreet van verbazing ontsnapte hem.

Beneden op de straat stond een grote menigte dicht opeengepakt.

Slechts met grote moeite kon een

half dozijn agenten een ruimte vrij houden, waardoor aanstonds de auto zou moeten wegrijden.

— Wat zeg je van die belangstelling? riep de trainer verheugd uit.

— Als al die mensen nou maar naar binnen konden en betaalden, meende de oude Brown te moeten opmerken.

— Dat is weer net iets voor jou, Brown, merkte de trainer lachend op. Jij denkt allereerst aan de duiten, maar Ted denkt het eerst aan de eer. Is het niet zo, Ted?

— Natuurlijk, die gaat boven alles, riep Raffles uit.

Hij wierp opnieuw een blik naar buiten en zei:

— Daar komt de auto aan, geloof ik.

Inderdaad kwam een grote auto, waarin behalve de chauffeur, vier heren waren gezeten, de straat inrijden om vlak voor het hotel te stoppen.

— Laten we dan maar dadelijk naar beneden gaan, merkte Brand op. Al dat getreuzel maakt Regan maar nerveus.

— Ik verlang niets liever, zei Raffles. Neem jij alles mee, zo wendde hij zich tot de trainer. Daar liggen de handschoenen en mijn goed. Ik wil mijn handen vrij hebben, denk er om.

— Ja, ik weet wel dat je niet graag iets draagt, zei de trainer lachend.

Hij nam de drie paar handschoenen op, die op de tafel gelegen hadden, benevens een rol linnen band, een paar korte broekjes van sterk linnen, een wollen kamerjas en enige andere noodzakelijke artikelen, die hij tezamen in een grote leren tas pakte.

Daarop gingen de drie mannen de kamer uit, de trap af en begaven zich door de gang, waar een stelletje journalisten met de vulpen in de hand op hen toe wilden dringen, naar de gereedstaande auto.

Voor de deur werden zij door het bestuur van de plaatselijke Boksvééniging begroet.

Een luid gejuich steeg uit de menigte op, en daarin was gemakkelijk 't moorddadig gehuil te onderscheiden, hetwelk de sportieve Amerikanen bij dergelijke gelegenheden meenden te moeten voort-

brengen.

Meer dan een dozijn fototoestellen werden op Raffles en zijn metgezellen gericht. Voortdurend lichtten flitslampen op.

— Leve Ted Regan werd er gebruld.

En dadelijk klonk het aan het andere einde van de straat, zo mogelijk nog harder:

— Leve Tiger Flower.

Raffles dankte met een hoofdknik op de toespraak, die de voorzitter had gehouden en stapte toen, gevolgd door de gewaande manager en zijn trainer in de auto, die dadelijk wegreed, vergezeld door het oorverdovend gejuich van de aanwezige Amerikanen.

Binnen tien minuten was het turnlokaal bereikt, waar de bokswedstrijd zou plaats hebben.

Het was half één.

Ofschoon er reeds enkele grote bordes met het opschrift « uitverkocht » naast de ingang van de zaal hingen, verdrong zich nog een grote menigte voor het gebouw, die eveneens in luid gejuich uitbarstte, toen de auto met de Amerikaanse bokser kwam aanrijden.

De wagen sloeg een zijstraat in en hield stil voor een zijdeur, waardoor Raffles en zijn metgezellen het grote gebouw konden binnentreden.

— Mijnheer Regan, zei de promotor tot hem, toen zij allen binnen waren, gij zult hier boksen op dezelfde plek waar Sir Stegg en niemand minder dan de beroemde Franse bokser Carpentier elkaar ontmoet hebben.

— Dat zal een grote eer voor mij zijn, mijnheer, merkte Raffles op. En nu wilt gij mij zeker wel toestaan, dat ik mij op mijn kamer terugtrek, want al die flauwe kul irriteert me.

— Dan zult gij ons veroorloven, dat wij u tot aan de deur van uw kamer brengen? zei de promotor.

Hte kleine gezelschap sloeg een brede gang in, aan welks einde zich de grote oefenzaal van het turngebouw bevond.

Daarnaast stond een deur open van een kleiner vertrek, dat voor de Amerikaanse bokser en zijn helpers bestemd was.

Er stond niets dan een kleine houten tafel, een paar stoelen en een lage houten masseerbank, uit ruwe planken getimmerd, en met een stuk zeildoek overtrokken.

— Kan ik van hieruit de zaal zien, zonder dat men mij opmerkt? vroeg Raffles, toen het bestuur zich wilde verwijderen.

— O ja, gemakkelijk, antwoordde de promotor. Gij behoeft slechts die ijzeren trap op te gaan, tot gij op een portaal komt, daar bevindt zich een klein venster, waardoor u van bovenaf in de turnzaal kunt kijken.

— Dank u, mijnheer, antwoordde Raffles kortaf.

Hij wenkte Brand om met hem mee te gaan en beiden verlieten het vertrek.

— Blijf niet te lang weg, Ted, riep de trainer hem achterna. Ik moet je nog masseren.

— Is dat wel nodig? vroeg Raffles, enigszins ongerust.

— Natuurlijk is dat nodig, riep de trainer verbaasd. Wilde je de ring in zonder gemasseerd te zijn?

— Ik kom direct terug.

Raffles en Brand klommen de ijzeren trap op.

Inderdaad vonden zij op het smalle portaal een klein venstertje, dat in de kap van het turngebouw was aangebracht.

Zij wierpen er een blik door.

Beneden hen lag de geweldige ruimte van de turnzaal, met het glazen dak, en tot aan de laatste plaats gevuld met een luidruchtig publiek, bijna uitsluitend uit mannen bestaande.

Waar de zon al te fel door de glazen kap naar binnen scheen, had men grote grijze gordijnen voor de ruiten getrokken.

In het midden van de zaal, die ongeveer drieduizend personen kon bevatten, verhief zich ongeveer een meter boven de grond de houten stelling, waarop aanstonds de bokseers tegen elkaar zouden staan.

Twee dikke koorden, het een boven het ander, het bovenste op honderdvijftig centimeter van de vloer, vormden het vierkant, waarvan elke zijde

iets meer dan vijf meter innam.

In twee der hoeken, schuin tegenover elkaar gelegen, stond een gewone matten stoel.

Naast die stoel, maar buiten de touwen, was een grote emmer met water en daarnaast weer een plastic waskom, gevuld met azijn, geplaatst.

Twee dikke badhanddoeken hingen ter weerszijden van de stoel over het poldikke koord.

Op enige afstand van deze verhoging, op een stevig statief geplaatst, waren twee filmtostellen opgesteld, waarnaast de operateurs hadden postgevat, staande op dubbele ladders.

Nog verder weg bevond zich op een klein podium een muziekkapel, die met luchtige wijsjes de boel opvrolijkte.

— Weet je wel, dat het eigenlijk jammer is, zei Raffles, nadat hij enkele ogenblikken zwijgend dit schouwspel had gadegeslagen, dat je niet werkelijk Henry Brown bent?

— Hoe zo?

— Wel, omdat je dan vandaag zowat duizend pond sterling zou verdienen. Ik denk, dat die operateurs met hun T.V. camera's ook een aardige duit zullen moeten betalen voor het recht een opname te mogen maken van de match. Maar daar valt mij iets in, viel hij zichzelf in de rede, je zult mij een genoegen doen, als je eens gauw ergens een programma gaat opschommelen, zodat ik weet hoeveel ronden er gebokst moeten worden en wat de voorwaarden zijn. Wat een situatie. Een acteur, die niet eens weet wat zijn rol is. Stel je voor, dat ik me verspreek, ik wacht je in de kamer beneden.

Brand snelde weg en ook Raffles daalde de trap weer af en begaf zich naar de kamer, waar de trainer hem al met ongeduld wachtte.

De man had zijn jas uitgetrokken en zijn hemdsmouwen opgeslagen.

Zijn handen staken in een paar ruw lederen handschoenen.

— Vooruit, Regan, maak voort, beval hij, want er is niet veel tijd meer. Ik moet zeggen, dat je vandaag de zaak wel wat erg licht schijnt op te vatten.

HOOFDSTUK VI

DE BOKSMATCH

Brommend ontdeed de gewaande bokser zich van zijn kleding en strekte zich op de houten massagebank uit.

De trainer trad op Raffles toe en begon in alle richtingen de spieren van de man op de brits te kneden en te masseren.

Van tijd tot tijd hield hij op en scheen dan in zichzelf enige woorden te mompelen. Het leek wel alsof hij zich over iets verwonderde.

— Wat is er toch? riep Raffles eindelijk ongeduldig uit. Waarom brom je in jezelf?

— Wel, het komt mij voor, dat je schouders vandaag veel breder zijn dan gisteren. Zou dat aan mij liggen?

— Natuurlijk ligt dat aan jou, antwoordde Raffles op schampere toon. Je hebt er vanmiddag een paar te veel gedronken.

— Je bent gek, Ted, riep de trainer verontwaardigd uit. Ik beken, dat ik op zijn tijd een borrel lust, maar op een wedstrijddag ben ik altijd zo nuchter als een kalf, dat weet je waarachtig ook wel.

En weer begon hij met nieuwe moed Raffles' lichaam, zijn benen en armen te masseren.

Na een kwartier hield hij vermoed op.

— Hoe voel je je nu? vroeg hij, terwijl hij vol bewondering de klassieke lichaamsbouw van de gewaande bokser beschouwde, ofschoon zich telkens weer een onmerkbare trek van verbazing op zijn gelaat vertoonde.

— Ik voel mij zo fris als een hoen, antwoordde Raffles, terwijl hij zich welbehaaglijk uitrekte.

— Nog een douche?

— Geen kwestie van. Maar geef mij het touw, ik wil wat springen.

De trainer overhandigde hem een gewoon springtouw en Raffles begon onvermoeid touwtje te springen.

Daarop sloeg hij nog enige minuten naar de zware lederen bal, die met een sterke spiraalveer aan de vloer bevestigd was, en verklaarde zich toen volstaan.

Terwijl hij de korte linnen broek aantrok, kwam Brand binnen met een programma in de hand.

— Ik zal een programma voor je apart houden, Regan, bromde hij, dat kun je bij je souvenirs opbergen.

— Geef eens hier, zei Raffles, terwijl hij Brand het papier uit de handen trok.

Hij bestudeerde het programma aandachtig en wist nu waaraan hij zich te houden had:

De match zou tien ronden duren, ieder van drie minuten, met een minuut rust daartussen. Tenzij, natuurlijk, een der tegenstanders reeds eerder buiten gevecht zou zijn gesteld.

Voor het overige waren de voorwaarden, zoals die steeds gelden op dergelijke wedstrijden.

Terwijl Raffles aandachtig het programma doorlas, had de trainer zijn armen en bovenlijf ingewreven met een aromatische olie.

— Ik geloof, dat je nog nooit zo in conditie bent geweest als vandaag, Regan, zei hij, toen hij klaar was. Het is of je lichaam totaal veranderd is sedert een paar dagen.

— Dat komt misschien van de zee-reis, hernam Raffles onverschillig.

— En ga nu op die stoel zitten, dan doen wij je de handschoenen aan, hernam de trainer. Help ook eens een handje, Brown, zo wendde hij zich tot de manager. Het is aanstonds één uur.

Raffles nam op een van de stoelen plaats.

De trainer wikkelde een van de linnen stroken af en begon met de grootste zorgvuldigheid de hand en de pols van zijn poulain zo stijf mogelijk te om-

wikkelen.

Opnieuw hield hij een paar malen verbaasd op.

— Je polsen lijken ook al zwaarder geworden te zijn, merkte hij op. Ik heb nog nooit zo iets bijgewoond.

— Praat niet zoveel en maak voort, zei Raffles op ruwe toon.

Zwijgend zette de trainer, geholpen door Brand, zijn werk voort.

Toen de handen van de bokser behoorlijk met linnen omwikkeld waren, nam de trainer twee paar handschoenen op en klopte Raffles bemoedigend op de schouder.

— Vooruit maar, meneer de atleet, het is precies één uur op mijn horloge. Kom, Brown, het is tijd.

De drie mannen verlieten het vertrek.

Buiten de deur wachtte reeds de promotor, die Raffles naar de ring zou geleiden.

In optocht trokken zij door de gang.

De voorzitter van de vereniging opende een deur en plotseling stonden Raffles en Brand midden in de helverlichte turnzaal.

Even werd Raffles verblind en moest hij de ogen sluiten om zich goed in zijn zonderlinge toestand in te denken, maar toen had hij ook al zijn tegenwoordigheid van geest herkrege.

Met vaste tred liep hij door de smalle gang, die tussen de schuinoplopende zitplaatsen was vrijgehouden.

De aanwezige Amerikanen hieven een waar Indianengehuil aan, en de Engelsen lieten zich evenmin onbetuigd.

Raffles knikte naar alle kanten en had spoedig het platform bereikt.

Hij dook vlug als een aal onder de touwen door en stond het volgende ogenblik in het felle licht, dat door de glazen koepel naar binnen stroomde, terwijl duizenden ogen op zijn krachtige gestalte gericht waren.

Hij behoefde niet lang te wachten, of van de tegenovergestelde zijde naderde zijn tegenstander.

Terwijl deze door de smalle gang liep, nam Raffles hem met een onderzoekende blik aandachtig op.

Flower was bijna een half hoofd groter dan hijzelf.

Hij had een brede borst en zijn lange armen waren in zijn voordeel.

Maar een snelle blik op de benen van zijn tegenstander deed Raffles zien, dat hier het zwakke punt van Tiger Flower lag.

Hij liep met enigszins doorgezakte knieën en zette de voeten ongelijk neer, nu eens sterk buitenwaarts gekeerd, dan weer met de tenen recht vooruit wijzend.

Ook bij zijn binnentreden verhief zich een geweldig gejuich.

De beide T.V.mannen draaiden hun zwengels.

De muziek speelde het « God save the King », en daarna « The Star Spangled Banner ».

Een ogenblik later stond ook Tiger Flower binnen de touwen.

Plotseling trad er een wonderlijke stilte in.

De scheidsrechter was op het podium geklommen met een papier in de hand.

Eerst stelde hij de beide bokkers aan het publiek voor, noemde daarbij hun naam en voornamen en hun gewicht.

Daarop las hij met luide stem de voorwaarden van de wedstrijd voor, die iedere Engelsman reeds op zijn zesde jaar uit het hoofd kent.

Vervolgens sloeg hij een paar maal op een gong, die achter hem buiten de touwen hing en de trainers van beide bokkers, benevens de promotors, traden op het podium, om hun mannen de handschoenen aan te trekken, nadat deze nogmaals zorgvuldig gewogen waren.

Weer een gongslag en allen, behalve de twee bokkers en de scheidsrechter, verlieten het strijdperk.

Deze laatste keek op zijn stopwatch.

— Zijn de heren klaar? vroeg hij.

— Yes, klonk het bijna gelijktijdig.

De scheidsrechter bracht zijn fluitje aan de lippen.

Tegelijkertijd schreden de beide bokkers tot in het midden van het strijdperk.

Raffles voelde zich zo krachtig en lenig als in lange tijd het geval niet was geweest. Aan 't auto-ongeluk dacht hij zelfs niet meer, maar toch overviel hem een zonderling gevoel van gedrukt-

heid, toen hij tegenover deze geduchte tegenstander, een der beste bokkers van Engeland kwam te staan.

De strijd nam een aanvang.

Deze had nog nauwelijks dertig seconden geduurd, of Raffles had reeds een paar gevoelige swings op de borst even boven de maagstreek te incasseren, die hem bijna van zijn adem beroofden.

Maar in die dertig seconden had hij zijn tegenstander eenmaal licht aan de kin weten te raken, en eenmaal vlak boven het oog getroffen.

De rest van deze eerste ronde verliep in een verkennen van elkaars krachten.

Toen het fluitje van de scheidsrechter klonk, gevoelde Raffles zich nog even fris alsof hij pas begonnen was.

Het gelaat van zijn tegenstander was met kleine zweetdruppeltjes bedekt.

Beiden begaven zich naar de stoel in de hoek van het strijdperk en dadelijk stonden hun helpers naast hen om hen koelte toe te wuiven.

— Gaat het? vroeg Brand op fluisterende toon aan Raffles, zodra hij dit ongemerkt kon doen.

— Het moet gaan, antwoordde deze op even zachte toon. Bedenk, dat ik voor onze vrijheid vecht.

De minuut was verlopen.

Wéér klonk het fluitje van de scheidsrechter.

Wéér stonden de beide tegenstanders tegenover elkaar.

De ronde had nauwelijks tien seconden geduurd, toen Flower een schijnbeweging maakte en Raffles met de linkerhand een slag tegen de lever toebrengt, die hem tegen het canvas deed smakken.

Opgewonden wilde Flower op hem toetreden en hem nog een slag toebrengen, maar gelukkig voor Raffles was de scheidsrechter Flower voor.

Hij haalde zijn chronometer voor de dag, knielde naast Raffles, die op de planken lag uitgestrekt, neer en telde met luider stem de seconden.

Bij de vierde seconde lag Raffles reeds weer op handen en knieën, bij de zesde had hij zich op de knieën opgericht en nog voor de tien seconden verstreken waren stond hij weer op beide voeten,

met hijgende borst, maar voorlopig gered.

Met een doodsbleek gezicht had Brand toegekeken.

Hij wist, dat Raffles de match onherroepelijk verloren zou hebben, indien hij binnen tien seconden niet zou zijn opgestaan.

Zodra Raffles weer op de been was, vloog Flower op hem toe en wilde hem opnieuw een hevige slag in de nierstreek toebrengen, maar nu was zijn tegenstander beter op zijn hoede.

Hij ontweek de slag door zich bliksemsnel opzijde te wenden en voor Flower zich had kunnen herstellen, had Raffles hem zulk een geweldige slag tegen de kaak gegeven, die de uitwerking had van de trap van een paard, zodat hij tegen de touwen vloog.

Maar Raffles had te veel van de bokskunst van zijn tegenstander gelezen, om niet te weten dat een enkele kaakslag voor deze bokser, met zijn ijzeren spieren, niet voldoende was.

Juist kwam Flower opnieuw naar het midden van het strijdperk, toen de scheidsrechter tijd floot.

Opnieuw speelde zich hetzelfde tafereel van zoëven in de hoeken van het strijdperk af.

Deze minuut kwam Raffles uitstekend te stade, want de slag, die hem tegen de grond gesmeten had, deed zich nog enigszins gelden.

De trainer, die een beetje nerveus was, ofschoon hij dit zoveel mogelijk trachtte te onderdrukken, sprak hem enige bemoedigende woorden in.

Dadelijk daarop werd de strijd hervat.

De opwinding onder het publiek nam ieder ogenblik toe.

De derde ronde was beslist in het voordeel van Tiger Flower.

Voor het eerst vloeide er bloed.

Raffles kreeg na de eerste minuut een hevige slag juist boven op de mond, zodat het bloed hem uit de lippen stroomde.

Een tweede opstoot, die hem een halve minuut later werd toegebracht, haalde zijn rechterwenkbrauw open.

Een doods stilswijgen heerste er on-

der het publiek, toen de beide mannen naar hun stoelen terugkeerden.

Onder de Amerikanen steeg een dof gemompel op.

En toch hadden de kenners onder hen dadelijk gezien, dat Raffles, ondanks deze twee formidabele klappen, nog even stevig op de benen stond als toen hij begon, terwijl Flower zich blijkbaar dadelijk te veel had gegeven, in de hoop zijn tegenstander reeds in de eerste ronden buiten gevecht te stellen, een methode, die Flower reeds herhaaldelijk met goed gevolg had toegepast.

De spanning had haar toppunt bereikt, toen de twee bokkers voor de vierde ronde in het strijdperk traden.

Brand had Raffles zo goed hij kon verzorgd.

Hij had het gewonde oog van zijn vriend met azijn gebet; zijn lippen, die dik gezwollen waren, met koud water afgewassen, terwijl de trainer zijn pou-lain moed insprak en hem tegelijkertijd nog eens duchtig afwreef.

Raffles bepaalde zich er ditmaal toe, zijn tegenstander zoveel mogelijk af te matten.

Hij kon Flower eenmaal stevig in de nek raken, zodat de reus even duizelde, terwijl hij zelfs geen enkel ogenblik in gevaar verkeerde.

De Amerikanen in de zaal haalden verlicht adem, toen hun favoriet na de drie minuten kalm naar zijn stoel liep.

Raffles' scherp oog echter had zeer goed gezien, dat Flower enigszins vermoeid begon te raken en dat diens trainer hem dringend toesprak.

Hij nam zich voor, de volgende ronde zijn tegenstander stevig aan te pakken.

De minuut was verstreken.

De vijfde ronde nam een aanvang. Langzaam traden de twee mannen op elkaar toe.

De eerste slag was in het voordeel van de Engelsman.

Raffles wankelde, en reeds wilde Flower hem de genadeslag toebrengen, toen zijn tegenstander bliksemsnel een pas terug week, de tweede slag pareerde en hem met de linkerhand juist onder de kin raakte, terzijde van de kaak.

Flower draaide als een tol in het rond,

greep met de handen in de lucht, als zocht hij daar steun, en smakte tegen het canvas.

De scheidsrechter knielde naast hem neer en begon te tellen.

Maar hij had nog geen volle tien seconden geteld of de tijdopnemer blies op zijn fluitje.

Een gebrul van teleurstelling ging onder de aanwezige Amerikanen op.

Nog één seconde en hun man zou hebben gewonnen.

Flower werd overeind geholpen en naar zijn stoel geleid.

Dadelijk ontstond er een grote beweging in zijn hoek.

Helpers liepen af en aan. De trainer schreeuwde en gesticuleerde, de promotor scheen de bokser te bezweren zijn uiterste krachten in te spannen.

Onder het publiek was een dof gemompel opgegaan.

De wedders riepen en joelden door elkaar.

De minuut was om...

De zesde... en laatste ronde begon. Nauwelijks had de umpire gefloten of Flower liep snel op Raffles toe, maakte een schijnbeweging en raakte met de rechterhand zijn tegenstander midden in het gelaat.

Een straal bloed spoot uit de neus van de getroffene...

Een zijner ogen was geheel dichtgeslagen...

Brand kon een kreet van spijt en woede nauwelijks bedwingen.

De Amerikanen waren opgestaan en brulden om het hardst.

Reeds bracht Flower zijn geweldige vuist snel naar achteren voor een nieuwe uitval.

Maar Raffles had hem niet uit het oog verloren...

Ofschoon bijna verblind door het bloed dat over zijn gelaat stroomde, ontweek hij vliegensvlug de stoot, dook met ongelooflijke behendigheid onder de arm van zijn tegenstander door... bukte als een tijger die zijn sprong gaat doen... bracht Flower door een schijnbeweging in verwarring... en voor deze zich had kunnen herstellen, deed een mokerslag die hem op de goede plaats, midden

op de punt van de kin raakte, hem als een zoutzak neerploffen.

De scheidsrechter telde de seconden... acht, negen... tien.

Nog altijd lag Flower onbeweeglijk, maar met hevig zwoegende borst, op de vloer...

Enkele seconden was het zo stil, dat men de straatgeluiden duidelijk kon horen.

Toen barstte er zulk een geweldig gejuich los, dat de ramen er van trilden.

Het publiek stormde naar de strade.

Raffles werd er afgesleurd en op de schouders van twee reusachtige Amerikanen getild.

Brand werd door twee andere Amerikanen op dezelfde wijze omhoog geheven.

Onder luid gejuich werden de twee mannen naar de kleine zaal gedragen.

— Ga jij afrekenen, Brown, riep Raffles tot Brand. En zodra je klaar bent... naar het station. Ik moet dadelijk naar Londen terug.

Brand verdween en maakte met de ondernemer de kas op, terwijl Raffles een aantal toespraken moest aanhoren.

Spoedig keerde Brand met een zware tas terug en wierp zijn vriend een veelbetekenende blik toe.

Tien minuten later werden zij in triomf, omgeven door een als dol juichende menigte, en terwijl de politie, die hen enige uren geleden had willen arresteren, ruim baan voor hen maakte, per auto naar het station gebracht.

Een uur later waren Raffles en Brand veilig en wel in de hoofdstad des lands aangekomen... Raffles een beetje gedeukt en beschadigd, Brand blij met de overwinning, de duiten en de diamanten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Dolorez de Mendoza

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266